

DEN *danske*
STJERNE

Nr. 11 · November 1968 · 117. Årgang

Det inspirerende budskab

AF HOWARD W. HUNTER af De Tolv Råd

Sande kristne må forstå, at Jesu Kristi Evangelium ikke blot er et troens Evangelium; det er en handlingsplan. Hans Evangelium er et befalingernes Evangelium, og selve kernen deri er et kald til at handle. Han sagde ikke: „overhold“ mit Evangelium; Han sagde: „efterlev“ det! Han sagde ikke: „Læg mærke til dets smukke opbygning og billedsprog“; Han sagde: „Gå, gør, se, føl, giv, tro!“ Jesu Kristi Evangelium er fuldt af befalinger, ord som kalder på personlige forpligtelser og handlinger — bydende, bindende, tvingende.

Man opnår aldrig noget resultat på noget område, med mindre der forud går en stærk følelse af en bestemt hensigt. Der må findes grunde til handling og vejledning i form af virkelige mål og formål. Det er derfor vi har fået frelsens og fremskridtets plan. Fordi Evangeliet er et langsigtet — ja, et evigt — mål, må det deles op i kortsigtede, øjeblikkelige formål, som kan nås i dag, i morgen og næste dag.

Evangeliet er den måde vi skal leve på. Det er praktisk, tydeligt og enkelt. Det er et handlings Evangelium, ja, lige til de ganske små dagligdags handlinger, som udgør den kunst at leve. ○

INHOLDSFORTEGNELSE

Fristelserne i livet	
Af Præsident David O. McKay	351
Spørgsmål til Georg Romney om politik	354
Befolknings-eksplosionen — Ældste Spencer W. Kimball	356
Det præsiderende Biskopråd taler til ungdommen om: ÆRBØDIGHED — Af Biskop John H. Vandenberg	357

Hjælpeforeningen	
Gode råd til Kvinderne — Emma Ray Riggs McKay	359
Bedstefars testamente — Evelyn Witter	360

Søndagsskole	
At danne sjæle for udødeligheden — en lærerindes opgave Af Præsident David O. McKay	361

„At overdrage på en klog måde“ Af Ezra Taft Benson	363
--	-----

Ungdomssiderne	
Med det mål I måler — Af Virginia Maugham Kammeyer	366

GUF	
En kendt redaktør med religion som speciale undersøger hvordan mormonismen holder fast på ungdommen...gennem GUF	371

Genealogi	
Index-Bureau for Tempel-Optegnelser	373

Børnenes sider	
Jean og Stålhesten — Af Christopher Flint	73
Korkflåder	76
Sommerfugle	77

Forsiden:

„Kristus“ af Thorvaldsen. Kopi af statuen findes i Visitor's Center på Tempelpladsen, Salt Lake City, Utah.

Den smukke baggrund symboliserer det store firmament, som vi vil se, når vi kommer i Frelserens nærværelse.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 11 · November 1968
117. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.- pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Fristelserne i livet

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

Mennesket blev sat her på jorden for at vandre ved tro. Jordelivet skal være en prøvetid. Det er ikke meningen, at man, når man bliver prøvet, skal give efter for fristelser, skønt fristelse unægteligt er en del af vort liv her på jorden.

Frelseren gav os det største eksempel i hele verden, og mennesker overalt, især medlemmerne af Hans Kirke, burde altid have Ham for øje som deres ideal. Lige efter sin døb blev Frelseren ført op på det bjerg, der er kendt som Fristelsens Bjerg. Jeg ved ikke om det er der Han var, da Han fastede i 40 dage. Men på et eller andet bjerg kom fristeren til Ham, det fortæller Den hellige Skrift os; og, som fristeren altid gør, ramte han Frelseren på det punkt som han troede var Hans svageste.

Efter at Frelseren havde fastet, troede fristeren, at Han måske var sulten. Vi husker at den første fristelse begyndte med følgende ord: „Hvis du er Guds Søn, så sig, at stenene dér skal blive til brød.“ (Der findes en sten i det område, som ikke er ulig et jødisk hvedebrød, så det ville få fristelsen til det til at virke endnu stærkere.)

Kristi svar var: „Der står skrevet: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.“

Den næste fristelse var en appel til forfængeligheden: „Hvis du er Guds Søn, så styrk dig ned (fra et af templets tinder); thi der står skrevet: Han skal give sine engle befaling om dig, og de skal bære dig på hænder, for at du ikke skal støde din fod på nogen sten.“

Og Frelserens svar var: „Du må ikke friste Herren din Gud.“ (Matt. 4:3–7.)

Satan havde citeret Den hellige Skrift i et forsøg på at vinde sin sag. Husk, hvorledes Shakespeare lader Antonio sige i „Købmanden i Venedig“:

„Hører I, hvor djæveln bruger Skriften til sin fordel.

Den onde sjæl, der tør beråbe sig
på helligt vidnesbyrd, er lig en skurk
med smil om mund, et æble smukt at se til,
men råddent indeni. Hvor smuk en skal
dog løgnen har.“

(1. akt, 3. scene. Edv. Lembcke's oversættelse)

Den tredje fristelse var kærligheden til rigdom og magt, da fristeren førte Jesus op på et højt bjerg og viste Ham alle verdens herligheder og sagde til Ham: „Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig.“

Jesus rejste sig i sin guddommelige majestæt og sagde: „Vig bort, Satan! thi der står skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene Ham alene.“

Så gik fristeren sin vej, og vi får at vide, at engle kom og tjente Herren. (Matt. 4:9–11.)

Sådan er historien. Satan vil sætte ind, hvor du er svagest, vil prøve at friste dig, at vinde dig; og hvis du har gjort dig selv svag, vil han udvikle denne svaghed. Modstå ham, så vil du vinde i styrke. Hvis han frister dig på en anden måde, så modstå ham igen, så vil han blive svagere. Til gengæld bliver du stærkere, indtil du kan sige, lige meget hvordan omstændighederne er: „Vig bort, Satan! Der står skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene Ham alene.“ (Luk. 4:8, King James Edition)

Hvor kommer fristelserne fra i dag? De kommer til os i vor sel-skabelige omgangskreds, i vor politik, blandt vore forretningsforbindelser og under vort arbejde. Fristelsen kommer ofte, når vi tror, at ingen ser på os; men som regel er der en eller anden, der ser os, og den pågældende vil højst sandsynligt være hurtig til at dømme, ikke alene os, hvis de ser os give efter, men også den sag, som vi repræsenterer. Vi får måske aldrig bedre mulighed for at forsvare Kirken end den simpelthen stiltiende at nægte at give efter for fristelse.

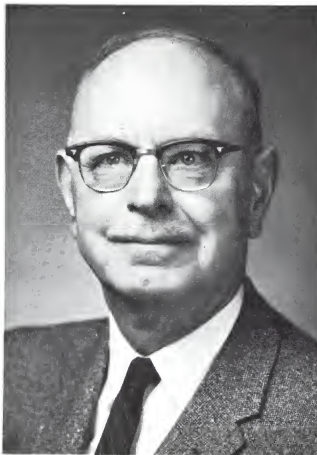
Når den stille, svage røst kalder os til at udføre en pligt, ubetydelig som den måske kan synes, og skønt dens udførelse er ukendt for alle undtagen for den pågældende og Gud, så vil den, der reagerer, vinde tilsvarende styrke. Fristelse kommer ofte på den samme rolige måde. Måske kendes det, at man giver efter, ikke af andre end af en selv og Gud, men hvis man virkelig giver efter, bliver man i samme udstrækning svækket og tilsmudset af det onde i verden.

Husk, man kan ikke bestikke den onde. Modstå fristelse, modstå Satan, og han vil vige bort fra dig. ○

Ældste William J. Critchlow, Jr.'s valgsprog kunne godt have været „Lykke er et biprodukt af at tjene“.

Han var selv en lykkelig mand, og hans livsglæde smittede af på alle, som kendte ham, og som følte hans indflydelse. Han havde altid et muntert glimt i øjet, og han var altid parat med et opmuntrende ord til både venner og fremmede; han havde et varmt smil til alle.

For ældste Critchlows vedkommende kom lykken af fuldstændigt at efterleve Evangeliets grundsætninger. I en tale ved en generalkonference sagde han, „at Sidste Dages Hellige har visse egenskaber tilfælles. Venlighed er en af dem, ydmyghed er en anden, deres ledeses gæstfrihed er en tredje, som jeg i høj grad har nydt godt af. Men den mest udprægede fælles egenskab forekommer mig at være

Ældste William J. Critchlow Jr.
1892-1968

Højdepunkterne i ældste

Critchlows liv:

21. august 1892:

Født i Brigham City, Utah, som søn af William J. Critchlow og Anna Critchlow.

20. august 1924:

Gift med Anna Maria Taylor i Salt Lake Temp'let.

7. december 1941:

Opretholdt som den første præsident for South Ogden Stake.

16. oktober 1953:

Indsat som Assistent til De Tolvs Råd.

29. august 1968:

Død i Ogden, Utah, 76 år gammel.

Ældste William J. Critchlow, Jr. 1892-1968

lykke. Deres ansigtsudtryk ligefrem Men hans kærlighed havde i første Med historier, der på dramatisk udstråler lykke. De synes at have række Jesu Kristi Kirke, og også her og virkningsfuld måde levendegjorde efterladt alle deres sorger og bekymringer han trofast og dygtigt, og han Evangeliets grundsætninger. Især de ringer hjemme. De er øjensynligt kombar hvert kald med ære: organist i unge kunne godt lide at høre ham tale, met til konferencen for at feste, i ånd-Præstedømmet som 12-årig, lærer i og det var i en stavs-konference ikke delig betydning naturligvis, og de sy-Præstedømmets kvorum'er og i hjæl-usædvanligt, at urolige børn eller rastenes at vise deres guds frygt med peorganisationerne, funktionær i war-løse unge mennesker satte sig til rette dets og i stavens GUF, søndagsskole- og lyttede dem inden, når det blev hans glæde.

De burde også være lykkelige. De forstander i wardet, rådgiver i stavens tur til at tale. Sammen med Evangeliet kom burde være de lykkeligste mennesker højråd, stavspræsident og General-ældste Critchlows familie i første række i verden, fordi de efterlever vor Fa- autoritet. Han bar brændende sit vidnesbyrd til medlemmer og ikke-med- ders lov angående lykke."

Kilden til lykke — at tjene men- lemmer om Frelserens guddommelig- nesker og Gud — var dybt rodfæstet i hed, om Mormons Bogs sandhed, om der blev kaldet til en stilling: „Din for-ældste Critchlows bevidsthed. Gen- profeten Joseph Smiths guddommelige pligtelse er i første række over for din familie — dernæst over for din kaldelse.“ Når han sendte misso-

var ikke nok for ham blot at tilhøre en I sine egne handlinger og i sit for- nærer ud, plejede han et sige til dem: organisation. Han var født til at være hold til de Hellige var ældste Critch- „Skriv ofte til jeres forældre — mindst ansvar blev betroet. Han lagde sit hvad der var rigtigt og passende. Han een gang om ugen — og fortæl dem, hjerte, sin energi og sin begejstring i tøvede ikke med at henlede opmærk- hvor meget I holder af dem og værd- alle stillingerne: som formand for stu- somheden på de områder, hvor han sætter dem."

denternes organisation på Weber følte, at de Hellige trængte til at ret- Han og søster Critchlow havde et State College, som formand for elev- ledes. Imidlertid gjorde han det med varmt, kærligt og gensidigt respek- rådet, som aktiv forretningsmand, venlighed og kærlighed, idet han altid fyldt forhold til hinanden, hvilket var som hospital-tilsynsførende, som aktiv som eksempel viste ånden i det Præ- åbenbart for de Hellige over hele ver- medlem af spejderbevægelsen, som stødemme, som han så værdig bar. den, hvor som helst hun ledsagede komiteformand i Chamber of Com- Ældste Critchlow var en afholdt ham på hans mange rejser. Han glæde- merce, som præsident i Lions Club, og begavet taler, og han havde sans dede sig over sine to sønners og sin og meget andet. for det dramatiske, og hans taler var

(Forts. på side 372)

Spørgsmål

til George Romney om politik

Få Sidste Dages Hellige har været så meget i offentlighedens kikkert som guvernør George Romney fra Michigan. Det er nu hans tredje periode som guvernør; tidligere var han præsident og formand for American Motors; i den periode ledede han hele den samlede bil-revolution i Amerika. Han var også præsident for Detroit Stake. Tidligere på året var han kandidat til posten som præsident for De Forenede Stater på republikanernes valgliste. Mindre kendt, men lige så vigtigt, er de mange timer, han har tjent menneskeheden og modtaget belønninger derfor. Det skal blive interessant at høre om hans tanker vedrørende borgernes ansvar.

Spørgsmål: *Hvad er Deres erfaring med hensyn til, hvilken forestilling verden gør sig om Kirkens medlemmer idag?*

Svar: Jeg har opdaget, at de fleste mennesker, som lever uden for den vestlige, kristne civilisation ikke ved ret meget om Kirken — hvis de overhovedet ved noget. I almindelighed betragter folk De Sidste Dages Hellige som flittige og ærlige. Mange mennesker beundrer Kirkens medlemmer — og Kirken selv — for vor interesse for de fattige og arbejdshæmmede, og for vore realistiske programmer, der sørger for hjælp samtidig med at den pågældende bevarer sin personlige værdighed og uafhængighed.

På den negative side finder jeg, at mange mennesker ikke er helt sikre på, at vi er kristne. De har ingen klar forståelse af vore principper eller trosopfattelse. Noget af det nyeste er, at mange spekulerer på, om vi er fanatiske og har racefordomme, om vi især regner negrene for la-verestående folk — uudviklede i forhold til andre mennesker og lavere i deres forhold til Guddommen.

Jeg får tit post fra Kirkens medlemmer, og en af de ting, der foruroliger mig, er de mange breve, der stiller meget skarpt formulerede spørgsmål om emner, der tyder på en hel del fanatisme. Jeg håber, at disse breve kun repræsenterer en meget lille del af Kirkens medlemsantal; de tyder ikke desto mindre på en vis grad af snæversynethed. Stort set har folk, der kender noget til Kirkens medlemmer, et gunstigt indtryk af dem. Jeg tror imidlertid, at vi er tilbøjelige til at mene, at folk ved mere om os, end de faktisk gør.

Spørgsmål: *Hvilket af de problemer, verden står overfor, mener De er det mest presserende?*

Svar: Manglende tro på Gud og på vore medlemmer. Dette forhold afspejles i mangel på disciplin, moralens forfald, forringelse af familielivet, svækkelse af den personlige ansvarsfølelse samt udviklingen af den indstilling, at

verden skylder en et levebrød, og at man kan få noget for intet. Denne nedbrydelse af det åndelige bidrager også til racefordomme, som jeg tror er det største problem i verden idag.

Spørgsmål: *Hvad mener De om Sidste Dages Helliges forpligtelse til at øve indflydelse på det civile liv?*

Svar: Mennesket kan ikke adskille sit åndelige liv fra det sociale, politiske og økonomiske liv og dog forblive fri. Som følge heraf bør Sidste Dages Hellige fremfor noget andet folk erkende, at deres åndelige anskuelser forpligter dem mere til at tage del i social, politiske og økonomiske foretagender, end hvis de ikke havde deres specielle, religiøse overbevisninger.

Desværre er der nogle af Kirkens medlemmer, som er tilbøjelige til at mene, at fordi Kirken kræver en hel del i form af tid og kræfter, kan de sløje af på deres borgerlige pligter. Dette er en af grundene til, at det er så vigtigt, at så mange som muligt af Kirkens medlemmer tager del i Kirkens aktiviteter; så er der nemlig ingen, der bliver overbebyrdede. Hvis man tager et overblik over sine forskellige opgaver, må man sætte Kirken og familien først. Kirken er til for at lære os at leve et godt, sundt familieliv, men næst efter Kirken og familielivet kommer vort ansvar for at beskæftige os med de civile foretagender.

Spørgsmål: *Visse mennesker — heri medregnet nogle Sidste Dages Hellige — regner politik for en uværdig aktivitet for ordentlige mennesker at beskæftige sig med, og som derfor ikke tager del i politiske aktiviteter. Hvad er Deres reaktion over for denne holdning?*

Svar: Politisk aktivitet er kun uværdig, når værdige mennesker undlader at deltage i den, og Kirkens medlemmer hører — med de høje principper, de har — til den type mennesker, som bør deltage for at udelukke uværdig, politisk praksis.

Spørgsmål: *Hvorledes kan man samarbejde med sider af det politiske liv, der går stik imod Evangeliets principper?*

Svar: Jeg kender ikke nogen sider af livet, der er fuldkomne. Hvis der findes politisk praksis, der ikke er så sund, som den kunne være, kan den, der går ind i det politiske liv, bruge sin stilling til at skabe tillid til, at den politiske praksis vil blive bedre. Men det bør han gøre på alle aktivitetsområder: forretningslivet, samfundet, ja, endog i Kirken. Jeg kender ikke noget til, at der klæber nogen praksis til det politiske liv, der går imod Evangeliets principper.

Et af de punkter, jeg gerne vil understrege, er dette: Jeg tror, at de af Kirkens medlemmer, som har erfaring fra Præstedømmets kvorum'er og Kirkens hjælpeorganisationer, er ganske særlig kvalificerede til at anvende myndighed og til at organisere således, at de bedste resultater fremmes på et hvilket som helst område, iberegnet politisk aktivitet. Jeg finder, at det vanskeligste redskab, folk har at arbejde med, netop er myndighed. Jeg kender ingen gruppe af mennesker, der har fået bedre åbenbaring, bedre vejledning og bedre erfaring i anvendelsen af myndighed, end De Sidste Dages Hellige.

Spørgsmål: *Kan en Sidste Dages Hellig — set ud fra Deres erfaring — føle sig hjemme og få andre til at føle sig hjemme i sociale og politiske omgangskredse uden at sænke sine kirkelige standarder?*

Svar: Ja, det kan han. Der er ingen tvivl om, man kan det, hvis man er oprigtig. De fleste respekterer den, der lever op til det, han tror. Der er naturligvis altid undtagelser, men jeg har opdaget, at folk tager afstand fra Kirkens medlemmer, når de indtager en „helligere-end-dig“-holdning, eller hvis de påtager sig at måle ikke-medlemmer på grundlag af deres egne kirkelige standarder. Når alt kommer til alt, er mange af de ting, der er moralske eller umoralske for os, ikke moralske eller umoralske for ikke-medlemmer. Mange af de ting, der virker helt overbevisende på os, er overhovedet ikke overbevisende for andre. Jeg tror, at Kirkens medlemmer tenderer mod at støde på vanskeligheder i sociale situationer, når de prøver på at måle alle andre med de standarder, de selv holder sig til.

Da jeg kom til Detroit, var der mange mennesker i Washington, der sagde til mig: „Hvordan kan De forvente at nå noget i automobil-industrien med de whisky-drikkende, cigar-tyggende vognfabrikanter?“ Nå, jeg fandt det ikke vanskeligt at nå noget i bilindustrien, og det var ikke nødvendigt for mig at drikke whisky eller tygge cigarer for at gøre det, men det var nødvendigt for mig at vise, at jeg havde evner og kvalifikationer til at arbejde med folk og til at være sammen med dem, uden at de skulle føle sig ubehagelig til mode. Det samme blev sagt, da jeg gik ind i politik, og mange af de breve, Kirkens medlemmer har sendt mig, har været fyldt med kritik over helt ligegyldige ting, — ting, der slet ikke vedkommer Kirkens principper. Jeg har fundet ud af, at de mennesker, jeg omgås, er lige så glade for at se mig drikke tomat-juice eller sodavand, som de er for det, de selv drikker. De føler sig ikke på nogen som helst måde stødt over det.

Spørgsmål: *Har De nogen sinde under Deres politiske*

kampagne eller karriere følt Dem forlegen på grund af Deres medsøskende inden for De Sidste Dages Helliges opførelse og holdning?

Svar: Det er meget sjældent, jeg har været forlegen over enkelte medlemmers indstilling eller handlinger. De har sandelig for størstedelen været meget hjælpsomme, og når jeg har overværet politiske møder, hvor medlemmer fra Kirken har været tilstede, har de — stort set — opført sig pænt. Der har været nogle tilfælde, hvor Kirkens medlemmer — endog i deres egne hjem — har talt nedsettende om en tilstedeværende, som ikke var medlem af Kirken eller vort parti. Men jeg tror, at det største problem, jeg politisk set har været ude for, er ikke-medlemmernes usikkerhed over for vor stillingtagen til raceproblemmernes løsning. Det synes at være et stort spørgsmål, om vi virkelig tror, at negre sammen med alle andre har ret til fuldt borgerskab.

Spørgsmål: *Hvad svarer De til det spørgsmål?*

Svar: Jeg forklarer, at Kirkens politik er den, som er meddelt af Det Første Præsidentskab, nemlig den, at vi tror på Uafhængighedserklæringen og på De Forenede Staters Forfatning samt på, at alle mennesker har ret til fuldt borgerskab. Jeg beder dem også overveje det ry, jeg har for at påtåge mig at fjerne sociale uretfærdigheder og race-diskrimination. Og jeg påpeger, at man bør dømme en mand på grundlag af hans handlinger og ikke efter de indtryk, andre har af ham. Jeg har nøget at indlade mig i diskussion om Kirkens lære, fordi jeg ikke tror, man kan diskutere den uden at komme ind på forudtilværelsen, efter-tilværelsen og alle andre begreber, der kan hjælpe folk til at forstå, at vi virkelig ikke nærer racefordomme. I samme øjeblik, man begynder at diskutere, blander man religiøse argumenter ind i de offentlige anliggender, og det tror vi ikke, man skal gøre. Vi tror på opretholdelse af adskillelse af Kirken og staten.

Spørgsmål: *Er åbenbaringen vedrørende de mænd, som blev udvalgt til at skabe De Forenede Staters Forfatning (L. & p. 101:77, 80), efter Deres mening blevet mistydet derhen, at ingen ændringer i Forfatningen er mulige?*

Svar: Hvis Kirkens medlemmer tolker den åbenbaring til at betyde, at der ikke kan ske ændringer i Forfatningen, så tolker de efter min mening åbenbaringen forkert, fordi en af de ting, der gør Forfatningen til så vigtigt et dokument, er den bestemmelse, den indeholder om, at der kan foretages ændringer, når ændringer behøves — og de behøves. Men fremgangsmåden for ændringer er beskrevet i Forfatningen, og den dannede utvivlsomt hovedparten af de grundlæggende fædres inspiration. De erkendte, at man for at kunne imødekomme de ændrende forhold ville være nødt til at foretage nogle ændringer. Sikkert er det, at i vor tid, hvor vi stilles over for så omfattende problemer af ny karakter, er det fuldstændig klart, at vi er nødt til at være i stand til at sige uden tvivl, at der kan ske ændringer for at rette på uret og uretfærdigheder. Men det faktum, at en ændring kan ske i fred og orden og ifølge bestemmelse i Forfatningen, er en af hovedgrunden til, at vi kan påstå, at ingen har ret til at overtræde loven.

Spørgsmål: *Hvorledes ville De løse problemet med den sociale uro i Amerika?*

Svar: Sagt med få ord: Vi kan ikke have social orden uden social retfærdighed. Det er nødvendigt, at vi i handling viser, at vi kan opnå social retfærdighed for alle gennem velordnet, fredelig forandring.

Eftersom vi tror på Gud som vor bogstavelige Fader og på broderskab mellem alle racer og farver, bør vi være de ledende i kampen for social retfærdighed og social orden. Ingen amerikaner kan retfærdigvis bryde loven. Men vi retfærdiggøres heller ikke, når vi nægter mennesker fuld værdighed, fuldt borgerskab og lige retfærdighed og mulighed med andre — på grund af race og farve.

Ligesom de første medlemmer af Kirken gik i forreste linie i kampen for slaveriets udryddelse, bør vi gå forrest i kampen for at opretholde lov og orden og for at fjerne social uretfærdighed og anden-klasses borgerskab for negre og andre. Der er uden tvivl statsfærdige virksomheder, der prøver at drage fordel af den nuværende, sociale uro, men deres anstrengelser vil ikke blive alt for farlige, medmindre negrene helt opgiver håbet om snarlig fuldt kvalificeret medlemskab som fuldt kvalificerede borgere i „den amerikanske drøm“.

Vi må ikke glemme, hvad Jesus sagde: „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig“ (Matt. 25:40), eller hvad Mormons Bog fortæller os: „... Herren ... gør intet, uden det står tydeligt for menneskene; og Han indbyder alle til at komme til sig og få del i Hans godhed, og Han nægter ikke nogen at komme til sig, sort

eller hvid, træl eller fri, mand eller kvinde, og Han ihukommer folkene, thi alle er lige for Gud, både jøde og ikke-jøde.“ (2 Ne. 26:33)

Spørgsmål: *Har De fundet Deres politiske erfaring tilfredsstillende og udbytterig?*

Svar: Jeg finder den overmåde tilfredsstillende og udbytterig. Det er en meget besværlig form for aktivitet, men den har givet mit liv helt nye dimensioner. Den har givet mig større bevidsthed om både de indenrigske problemer og verdensproblemerne. Den har lært mig større taknemmelighed for de ofre, der ydes af dem, som giver sig selv til offentlighedens tjeneste, den, som skal gennem de politiske kampagner, og som i virkeligheden næsten bliver folkets ejendom. Men den slags ofre er det værd, på grund af den tilfredshed det giver at yde offentlig tjeneste.

Må jeg til slut også have lov at bemærke, at jeg tror, vi trænger til at lægge mere vægt på betydningen af tro, uddannelse, arbejde og samarbejde, og at Kirkens medlemmer er i den situation, at de kan fremhæve disse ting i det offentlige liv. De forstår, det er ikke så vigtigt, at vi har fuldkommen succes i alle vore offentlige og politiske foretagender, som det er, at vi gør, hvad vi kan. Det er så sandt, hvad en har sagt: „Enhver gerning øver sin indflydelse, og enhver handling vejer på den afgørende vægtskål. Det betyder så lidt, om vore øjne skuer sejren, eller om vi dør midt i kampen.“

○

Befolknings-eksplosionen

Når Profeten i 1968 sender de Tolv, Halvfjerdserne og de utallige ældster og søstre ud for at forkynde Evangeliet for hele verden, er der tre en kvart milliard mennesker, eller omkring 13 gange så mange, som da den første opgave blev givet for 18 århundreder siden. Det anslås, at der kun var 25 millioner mennesker på hele jorden, da Moses førte Israels børn fra det ægyptiske fangenskab, og en kvart milliard, da Kristus blev født; en halv milliard på korstogenes tid, og da Columbus krydsede Atlanterhavet samt da pilgrimmene kom, idet befolkningsantallet var næsten stillestående i seks århundreder, fordi krig, pest og hungersnød hindrede den naturlige foregelse.

Det anslås, at der var en milliard mennesker på jorden, da Kirken blev organiseret i 1830, endnu en milliard et hundrede år senere, da vi fejrede 100-års jubilæet, og endnu en milliard 31 år senere, og at der vil være endnu en milliard, når der er gået 14 år. Tallet kan nå at stige til 7 milliarder, medens de fleste af os endnu lever, og i løbet af endnu et århundrede vil der måske være 42 til 45 milliarder mennesker på jorden. Vi bør derfor skynde os, før befolknings-eksplosionen løber fra os.

Vi er ikke modløse, for vor procentdel bliver bedre hele tiden. Den 6. april 1830 var der 1 Sidste Dages Hellig af 166 millioner mennesker. I 1840 var der en af 35,000, i 1920 en af 3,400, i 1955 en af omkring 1,800, og i dag omtrent 1 af hver 1,500 sjæle i verden medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi er ved at blive utallige. ○

—Ældste Spencer W. Kimball—

Det præsiderende Biskopråd
taler til ungdommen om:

ÆRBØDIGHED

AF BISKOP JOHN H. VANDENBERG

I fordums tid, da Israel og Syrien lå i krig mod hinanden, så det ud til, at Israel — på trods af enhver hemmeligholdelse af Syrernes planer — altid var forberedt på deres strategi. Situationen blev så mislykket for syrerne, at man regnede med, at en af deres ledere havde forrådt deres planer. Bibelen beretter: „Derover blev Arams konge urolig i sit sind, og han lod sine folk kalde og spurgte dem: „Kan I ikke sige mig, hvem det er, der forråder os til Israels konge?“

Da sagde en af hans hærførere: „Det er ingen af os, herre konge; det er profeten Elisa i Israel, der lader Israels konge vide, hvad du taler i dit sovekammer.“ (2. Kong. 6:11, 12.)

Den syriske hær drog straks ud imod Dotan, den by, hvor profeten Elisa levede. I nattens løb omringede den syriske hær byen.

Elisa's tjener, en ung mand ved navn Gehazi, stod tidlig op, og da han så ud, blev han forfærdet ved det, han så. Han vækkede Elisa og råbte i angst: „Ak, herre, hvad skal vi dog gribe til?“ Elisa så også ud og svarede så ganske roligt: „Frygt ikke, for de, der er med os, er flere end de, der er med dem!“ Da han så så, at Gehazi ikke forstod ham, bad han: „Herre, luk

hans øjne op, så han kan se!“ Da lukkede Herren tjenerens øjne op, og han så, at bjerget var fuldt afildheste og ildvogne . . . (2. Kong. 6:15–17.)

Sommetider ligner vi Gehazi: vi kan ikke forstå den åndelige magt og Evangeliets betydning. Det er vigtigt, at vi, efterhånden som vi udvikler os, har øjnene åbne, så vi kan se Evangeliets dybe, åndelige betydning.

På grund af manglende åndelig indsigt viser nogle af de unge mennesker ikke tilbørlig respekt for livets åndelige realiteter. Hvad er da denne respekt og ærbødighed, denne egenskab, for hvilken åndelig indsigt og forståelse er nødvendig?

Præsident McKay har forklaret ærbødighed som „dyb respekt blandet med kærlighed.“ Desuden har han sagt:

„Ærbødighed for Gud og for det, som er helligt, er en storsindet sjæls vigtigste karaktertræk. Små mennesker kan have succes, men uden ærbødighed kan de aldrig blive store. En stor mand viser ærbødighed. Han har ærbødighed for Guddommen, han har respekt for alt, hvad der har forbindelse med Guddommen; og det store problem, verden står over for idag, er indstillingen over for Gud,

Hans Søn og Jesu Kristi Evangelium.“ (Pathways to Happiness, p. 261.)

Disse ord fra vor profet indeholder en dybsindig lektie. Hvis hver eneste ung mand og kvinde i Kirken ville vise denne udtalelses gyldighed ved at anvende den i deres daglige liv, ville det give dem stor styrke.

Thomas Carlyle gennemgik — da han ved sin indsættelse som Lord Rektor ved Edinburghs universitet holdt en bemærkelsesværdig, improviseret tale — nogle tanker fra en bog af Goethe: *Wilhelm Meister's Rejser*. Følgende tanker understreger betydningen af ærbødighed:

„Tre af de viseste mænd i verden“, sagde han, er blevet ført sammen for at overveje, gennemtænke, styre og overvåge den funktion, som overgår alle andre i betydning: den at opbygge den unge generation således, at den undgår alle de farlige ting, som har tyngtet os ned og hæmmet hvert skridt . . . lederen, som var den ældste af de tre, sagde til Wilhelm: „Sunde, kundskabsrige børn bringer mange, kostelige gaver med sig til verden, og meget ofte bliver disse gaver allerbedst udviklet af naturen selv, blot med en lille smule hjælp . . . Men der er én ting, som intet barn bringer

med sig, og uden hvilken alle andre ting er til ingen nytte.'

Wilhelm, som står ved siden af ham, spørger: 'Og hvad er det?'

'Alle har brug for det', svarer den ældste, 'måske endog du.'

Wilhelm siger: 'Jamen, så sig mig, hvad det er!'

'Det er', svarer den anden, 'Ærbødighed, Ærbødighed! At ære dem, som er større og bedre end vi selv, ære — til forskel fra frygt. (Ærbødighed er) sjælen i al religion, der nogen sinde har været at finde blandt mennesker, eller som nogen sinde vil være at finde'."

Selv om vi ikke er helt sikre på, at intet barn bringer ærbødighed med sig til verden, så er det ikke desto mindre sandt, at „uden (den) er alle andre ting til ingen nytte."

„Ærbødighed", siger Præsident McKay, „er et af tegnene på styrke! Ærbødighed er et af de sikreste tegn på svaghed. Intet menneske, som håner hellige ting, vil nå ret højt." Denne dyd personificeres i vor egen profet; han er i sandhed et stort ærbødig menneske. I en tale til Kirken citerede han disse ord fra Charles Edward Jefferson:

Af naturen eller gennem opdragelsen er vi ikke et ærbødig folk. Der er nogle, som siger, at vi bliver mindre ærbødige, som årene går. De ældre klager bestandigt over, at de hos de yngre savner en bestemt, smuk måde at vise respekt på, en yndefuld ærbødighed, som var mere almindelig for mange år siden. Der er store områder af det amerikanske samfund, hvorfra ærbødighed er blevet forvist. I mange kredse er mænd og kvinder flittige, interessante, højt begavede, men de mangler den ene af livets tre dimensioner: de har ingen horisont opfejer. De kan føre en flydende samtale, men den er intetsigende og ofte respektløs. Deres tale er vittig, men dette vid er ofte på bekostning af høje og hellige ting. Mennesket er sunket dybt i tilværelsen, når han for at demonstrere, hvor mægtig han er, finder det nødvendigt at latterliggøre de ting, som er blevet værdsat af alle gode mennesker. Når man træder ind i vor tids reformatorers verden, gør det indtryk på en at se de mange, som mangler blikket opad. Mange af

disse mænd er virkelig oprigtige og har øje for alt det forfærdelige onde, der er i verden; deres medfølelse

strækker sig vidt, og deres iver er beundringsværdig, men der er ingen himmel over deres hoveder. De trægter ikke efter at ære vor Fader i Himmelen. Nogle af dem påstår, at de beundrer Manden fra Nazaret. De hæver Hans karakter og Hans lære til skyerne; men de efterligner mærkeligt nok ikke den ærbødighed, Han viste; de kaster heller ikke et eneste blik i den retning, Hans øjne altid ser. Selv i kirken findes denne mangel på ærbødighed. I hvert eneste samfund er der nogle, der behandler Guds hus, som de behandler en sprovogn: de stiger af og på, når det passer dem. Selv de faste kirkegængere forbyvser og chokerer ofte ved deres uærbødige opførsel i bedehuset. Disse mennesker er hverken uvidende eller barbariske; de er simpelthen ikke blevet opdraget til at vise ærbødighed." (Treasures of Life pp. 262—263.)

Hvordan kan det være, at ærbødigheden øjensynligt er i forfald? Et citat fra Alexander MacLaren giver muligvis et svar: „Hænder, der er fulde af afgylt stads og glasperler kan ikke gribe de varige rigdomme; og øjne, der har vænnet sig til blændende lys, ser kun mørke, når de vender blikket mod den blå himmel med alle dens stjerner." Vor forbindelse med det dårlige i alle dets forskellige former og vor given efter for det, som verden jager efter, sløver vor følsomhed over for de ting, der er høje og ædle.

Eftersom dette nedbryder ærbødigheden, hvorledes kan vi udvikle ærbødighed? Præsident McKay har udtalt, at „et bedende hjerte vil gøre meget til, at ærbødighed kommer til at høre med til vor liv." Ærbødighed for Gud kommer som resultat af virkelig forbindelse med Ham. Det er godt, når unge mænd og kvinder opbygger denne forbindelse gennem flittigt studium og oprigtig bøn.

John Ruskin's ord peger på dette emnes overmåde store betydning: „Al udviklings virkelige glæde og magt . . . afhænger af, at man finder noget, man kan vise ærbødighed . . ."

Vi trænger til at „åbne (vore) øjne, så (vi) kan se" vort store behov for at arbejde med ærbødighed hen imod livets store åndelige realiteter. ○

Søster McKay har været som en solstråle og et glimt af håb for alle, der kender hende personligt, og for alle, der høster styrke ved at kende hende som profetens hustru. Ingen kunne være bedre kvalificeret til at give råd om at være en god hustru og moder end hun, som vi alle beundrer. Gennem glædelige, solrige tider og i sorgens stunder har hun vedligeholdt sin indre styrke og vundet lykken.

I det følgende bringer vi nogle få uddrag fra en tale, hun holdt for kvinderne på Brigham Young Universitetet, og som har betydning for hver eneste Sidste Dages Helligkvinde:

MANDS OG HUSTRUS HOLDNING OVER FOR HINANDEN

Der er mange egenskaber, en kvinde bør være i besiddelse af, for at være en god hustru og moder, men den

Gode råd til Kvinderne

**Emma Ray
Riggs
McKay**

allervigtigste er tålmodighed – tålmodighed med børnene og mandens humør, tålmodighed med deres misforståelser, med deres ønsker og med deres handlinger.

Selv om pigerne færdes sammen med mænd i den tid, hvor de bejder til hinanden, forstår de ikke mænd, hvilket er en meget stor årsag til uenighed, hjertesorg og misforståelse. Hvis blot kvinder ville forstå, at „Mandens kærlighed er en ting for sig selv i hans liv, men den er en kvindes hele tilværelse.“

... mænd er så forskellige, at det ikke blot er kvindens pligt at studere dem, men også at tilpasse sig dem – med intelligens.

... fred i hjemmet er i virkeligheden kvindens ansvar, og hvis hun ønsker at blive lykkelig, må hun arbejde for det – ja, og også betale for det – ved til hver en tid at være god, kærlig, selvpofrende, rede til at hjælpe, rede til at tjene, hun må kort sagt elske at gøre alt, hvad husets overhoved ønsker, fordi hans ønsker også er hendes. Og hun skal altid huske, at visdom består af ni tiendedele tavshed og en tiendedel korthed.

Hvis man er sur, jager man folk fra sig. En sikker måde at få surhed ind i hjemmet på er at vise, at ens følelser er blevet såret. Man kan ikke leve ret længe sammen med et menneske, uden at der sker et eller andet, som irriterer en. „Man må regne med fornærmelser. Spørgsmålet er, hvorledes man behandler dem, når de kommer. Og selv om vi ikke kan undgå at blive såret, så kan vi ihvert fald lade være med at vise, at vi er det.“

De ni af ti gange, hvor den kære ægtemand sårer vore følelser, har det ikke været hans hensigt, eller også har han ikke forstået, at han har gjort det; men hvis vi så ganske

enkelt lader de hårde ord være udtalte, bliver ved med at smile og passe det, vi skal, bliver det hele ikke til mere. Hvis vi derimod farer op, hver gang vi bliver fornærmet, begynder irritationen og så begynder vi at komme fra hinanden.

En anden ting, der er årsag til irritation og skænderi, er hustruens kritik af sin mand. Han kan ikke fordrage at at blive kritiseret — det undertrykker kærligheden ... Med ægteskabet inden for De Sidste Dages Hellige følger den forståelse, at manden, som har Præstedømmet, skal stå som familiens overhoved. Der er nogle kvinder, som ikke er villige til at indtage en underordnet stilling ... Det er umuligt at lære børnene respekt for myndighed, hvis manden nedværdiges i børnenes øjne. Hvis en mand er værdig til at være husstandens overhoved, skal en hustru respektere ham og hjælpe ham som sådan.

FORÆLDRENS HOLDNING OVER FOR BØRNERNE

Hvis moderen ikke får lært barnet lydighed, medens det er lille, 2–3 år gammelt, vil hun få meget besvær med det, når det bliver ældre.

Af alle uvirksomme måder at styre børn på, er trusler de mest frugtesløse og skadelige ... Et barn skal lære at

gøre de almindelige ting som en selvfølge, uden at man skal købe dem til det ... Børn reagerer positivt over for ros.

... Hjemmet er det sted, hvor forældrene skal føre an i lydighed, ærlighed, trofasthed, sandfærdighed, mod, ægte værdighed og hæflighed ... Behandl alle jeres børn med samme omhed ... Bedrag aldrig et barn.

BØRNERNS HOLDNING OVER FOR HINANDEN

Morskab og løjer er nødvendige for fred i hjemmet. Hjemmet skal være et behagligt og harmonisk sted at være. Et altfor stille hjem er et sløvt, bedrøveligt sted — det kan føre til melankoli. Musik er inspirerende for sjælen; de penge, man giver ud til musikinstrumenter, er givet godt ud ... Mangan en moder, der ustandselig bliver forstyret af et arrigt barn, har kunnet dysse ham ned ved ganske stille at syng en sang for ham.

Kunsten at opdrage børn i fred og fordragelighed er kunsten selv at blive barn igen, at vokse op sammen med dem ... „Der kan aldrig komme en ædel nation ud af uværdige husstande; ej heller en lykkelig nation ud af ulykkelige hjem.“

Bedstefars testamente

Da Bedstefar døde, efterlod han sig en lille smule penge. Naturligvis var pengene til nytte, men jeg husker ikke nøjagtigt, hvad godt de gjorde. Jeg ved kun, at de blev lagt til familiens andre penge og anvendt, når der var brug for dem.

Jeg husker imidlertid det gode, som kom af det brev, som blev fundet i pengeskabet med mit navn på. I det brev, som var skrevet med Bedstefars samvittighedsfulde håndskrift, havde han nedskrevet sin livsfilosofi. Den filosofi har haft en varm og vejledende indflydelse på mit liv.

Strøet mellem de personlige linier skrev han:

Hvad Kirken gør for dig er en god målestok for, hvad du gør for den.

Christian, hvis nogen spørger dig hvilken dag, der har været din bedste, så sig: «Min næste.»

Du kan overrække en eller anden en sangbog med en mine, som gør det til en hæflighedshandling, eller du kan vende den lille venlighed om til at blive en ægte indbydelse til Kristus.

Husk i dit arbejde i Kirken, at et godt møde ledes af en eller anden, overværes af alle, ingen har monopol på det, og enhver er en eller anden.

Den bedste måde til at få Kristus til at komme til din Kirke, er at tage Ham med dig.

Fori Paulus sagde «Dette ene gør jeg», er der mange kristne, som tror, at de er kloge, når de holder fast ved en bestemt ting inden for kristent arbejde. At undervise en klasse i Søndagsskolen, at være formand for en komité, foretage en indsamling — sådan «en ting» tilfredsstiller dem. Men Paulus's «ene ting» var lige så sammensat som de mange menneskers liv der udgør en by. Det omfattede veltalenhed, rolig samtale, bøn, sang, brevskrivning, debatter, rejser, organisering, lænker, spotterier, dadel og ros. Som du kan se, er dette ikke en sikker tekst for dovne mennesker at citere!

At udsætte en pligt er at udsætte magten til at udføre den.

— Evelyn Witter —

SONDAGSSKOLE

At danne sjæle for udødeligheden en lærerindes opgave

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

Lærere! I er vore børns „plejeførelde“. Mange af dem kommer fra hjem, hvor der sjældent tales om religion eller de højere dyder. Nogle af dem kommer måske endda fra hjem, hvor Herrens navn misbruges. Jeg kan ikke lide at tænke på, at dette virkelig forekommer, men jeg er tvunget til at indrømme det. Og derfor er det således, at lærerinden træder ind på et område, hvor der både er noget, der skal gøres og noget, der ikke må gøres.

I menneskesjælens have — såvel som på den menneskelige stræbings områder — er der torne og tidsler såvel som blomster og nyttige planter.

I, som underviser — I bliver måske ikke anerkendt som fremragende lærerinder. I har måske ikke evner til at stille en lektie logisk op eller fremføre den, så den gør så stærkt et indtryk, som I gerne ville have at den til; men der er noget, der er muligt for hver eneste af jer: *I kan lade jeres elever møde en lærer, som beder meget, og som er oprigtig i sit ønske om at røre hjerterne hos disse kære små.* Det er det mest effektive hjælpemiddel, en lærerinde kan betjene sig af. Små børn såvel som unge mennesker *toler, hvad I er,* og det gør større indtryk på dem, *end det, I siger,* selv når lektionen bliver fremstillet på en meget interessant måde. I tror selv på det, I underviser om, og I ønsker, at jeres klasse skal tro det og leve efter det. I skal derfor så sæden og give den næring, så vil den udvikle sig i fremtiden ved Forsynets hjælp.

Hvor kan I vide, om ikke der i jeres klasse findes en fremtidig videnskabsmand, en stor billedhugger, en ledende statsmand, en dygtig missionær? John Trebonius var, læser vi, en jævn, gammeldags professor og skolelærer, men af den slags der altid behandlede sine drenge og piger med respekt. Hvis de blev lidt ustyrlige, kunne han sige: „Hvem ved? Det kan være, at der blandt mine elever er en stor digter, en stor prædikant eller en stor filosof!“ Og netop blandt disse elever var der en lille, buttet knægt, der hed Martin Luther, og som senere hen i tiden — fordi hans samvittighed bød ham det — sagde til en forsamlings på rigsdagen i Worms:

„Medmindre jeg overbevises af Skriften (’s vidnesbyrd) og sund fornuft . . . kan jeg ikke og vil heller ikke gen-

kalde noget som helst; thi at gå mod sin samvittighed er hverken rigtigt eller betryggende . . . Her står jeg. Jeg kan ikke handle anderledes. Gud hjælp mig. Amen.“

SMAG FOR SUND LITTERATUR

En gang om ugen — og oftere — har I lærerinder anledning til at lade eleverne opholde sig i en atmosfære af renhed og renlighed, at give dem smag for sund, litterær føde, som vil sætte dem i stand til at opdage og afsky usmagelige, umoralske historier, der senere kan falde i hænderne på dem — bøger, der krænker Guddommens navn, bøger og blade, der stinker fra illustrationer af den flossede side af livet. Gør jeres yderste for i disse unge mennesker at udvikle *smag for det bedste i litteraturen og i livet.* Der er alt for mange underlige blade og bøger i hænderne på vore unge idag.

En forfatter, der taler om dette, citeres af James L. Gordon i „The Young Man and His Problems“ (Den unge mand og hans Problemer), spørgende: „Hvorfor skal det lave og umoralske vælges som norm og serveres i litteraturen som åndelig føde? „Åh jo“, siger en, „det er jo kendsgerninger!“ Mr. Gordon, forfatteren, svarer: „Hm, en død hund, der ligger i en smøge, er også en kendsgerning, endda en temmelig afskyelig kendsgerning; men det er da ingen grund til at lægge dem frem på anretterbordet. Meget af den litteratur, der finder vej til hjemmene og dermed til folks tanker og sind, er en variation af denne „døde hund“; den burde begravnes hurtigt og dybt uden håb om nogen opstandelse.“

Jeg elsker lærere og lærerinder; jeg synes, at af alle professioner er deres den ædlest.

BYGNINGSTENENE

De sten, som lærerinden danner og former til det uødelige tempel, er *de sandheder, de dyder, de idealer*, som jeres lektie illustrerer, eller som fremsættes af jer, så de gør indtryk.

Ordet „lektier“ (eller lektioner) kan henvise til noget, der læres, forkyndes eller meddeles. Her vil jeg betragte det som en færdig plan, der er udarbejdet af lærerinden for at blive fremført for medlemmerne af hendes klasse. Tro nu ikke, at jeg er idealistisk, når jeg nævner nogle få faktorer, der er forbundet med denne lektie — det middel, det materiale, du anvender for *at bygge denne uødelige sjæl op.*

Der er fire hovedpunkter ved en lektie, som en lærerinde altid skal huske på: *Forberedelse, præsentation, illustration og anvendelse.* Og hvor det fryder mig, når jeg læser de foreliggende lektiehefter i Kirken, at se, at i hver af de lektier, der holdes for de yngre grupper og for de ældres grupper, er disse fire, vigtige punkter anvendt.

Som forberedelse må lærerinden først studere lektionen

så grundigt, så hun er i stand til at levendegøre enhver detalje uden hjælp af bøger eller lektiehefter. Den lektie, der står i heftet, blev kræret af forfatteren; men er det hans lektie — eller er det din? Det er ikke din, hvis du er nødt til at læse den for børnene. Du læser det, der står i bogen, trænger til bunds i den lektie og gør den til din egen.

DRIK AF EN FRISK KILDE

Jeg kendte engang en lærerinde, som ud fra sit lektiehefte var ved at forberede en lektie om loyalitet. Emnet for lektionen var dronning Esther — en smuk lektie. Den beretning, der stod i heftet, var god, men da lærerinden læste den og satte den tilside, var det ikke hendes. Så læste hun igen, men den negang Esthers Bog. Det var som at drikke af en frisk kilde, fordi alle de forestillinger, hun havde gjort sig om Ahasverus, Mordokaj, grunden til, at dronning Esther opholdt sig i paladset, Mordokaj's interesse for de jøder, der var under trældom, Haman's ondskab — begyndte allesammen at tage form, og kendsgerningerne i denne dramatiske beretning blev hendes.

Så samlede hun dem sammen for at se, hvorledes hun skulle bære sig ad med at give dem til klassen således, at de kunne føle denne storslåede kvindes loyalitet. Hun skrev disse kendsgerninger op på et stykke papir for at fæstne dem i hukommelsen; hun kiggede på dem, og der havde hun for sig emnet, teksten, den sandhed, der skulle forkyndes — LOYALITET — og så fire punkter, der hver især ville give klassen indtryk af loyalitet:

1. Det frygtelige dekret imod Hebræerne. Hvad vil det sige? Man kunne sige til børnene, hvad det det ville betyde, nemlig at de små drenge og piger derovre skulle dø — de var dømt til døden af en skurk.

2. Mordokaj, der klædte sig i søk og aske, stillede sig ved kongens port og appellerede til dronningen: „Vil du ikke nok frelse os fra den frygtelige befaling?“

3. Dronningen i knibe — „Hvis jeg går ind til kongen uden at være indbudt, vil han måske dømme mig til døden.“ Sådan var de gamle perseres bestemmelse. Men dronning Esther sagde: „I må faste og bede. Jeg vil — om det gøres nødvendigt — ofre mit liv for mit folk.“ Hvilket billede!

Og så resultatet deraf:

4. Kongens erkendelse af hendes sjæls storhed og at hendes skønhed.

Og Israels børn, de hebraiske børn, var reddet.

Således blev lektionen hendes, og hun kunne give den lektie til sine elever, fordi hun selv lalte det budskab.

Det er med sådan en ånd, du skal forberede din lektie, hvis du ønsker at røre hjerterne.

„PLEJEFORÆLDRE“

Så vendte lærerinden sig til lektieheftet og fandt nogle forslag til lektionens anvendelse: Er I loyale over for jeres forældre? Holder I landets love? Er I loyale mod jeres lærerinde? Hvorledes kan du være loyal? Da nu forslagene var blevet tilpasset hver enkelt i klassen, kunne lærerinden hjælpe eleverne at fange den rigtige forståelse af loyalitet i deres eget liv.

At forberede en lektie er altså ikke blot en glæde, det er også en udvikling af sind og sjæl.

I enhver klasse har I, som lærere, den opgave at anbringe en sandhed i sjælen på dette eller hint barn eller unge menneske — en sten til opbygning af hans udødelige tempel.

Af hele min sjæl siger jeg til Jer lærere: Til lykke med det privilegium, I har, at mødes med disse unge mennesker og undervise dem som „plejeforældre“. Gud velsigne jer med inspiration til at danne deres sjæle til udødelighed.

O, I lærere, I har et overmåde vigtigt kald! Gud hjælpe jer til at være trofaste mod det og til at forstå, at den del af ansvaret for at videreføre Gud værk, ligger på jer! ○

Fælles-recitation 1. december 1968

Følgende skriftsteder bør læses udenaf de eleverne i kursus 12 og 14 i løbet af november måned, og reciteret af de respektive klasser under søndagsskolens forprogram d. 1. december 1968.

KURSUS 12:

„Jesus sagde nu til de jøder, som var kommet til tro på ham: „Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer.“ (Johannes 8:31, 32)

KURSUS 14:

„Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og sat jer til at gå hen og bære frugt, og det er en varig frugt, så at Faderen kan give jer, hvad som helst I beder ham om i mit navn.“ (Johannes 15:16)

Nadververs

Senior-Søndagsskolen

„Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer.“ (Joh. 15:12)

Junior-Søndagsskolen

„Lad os elske hverandre, thi kærligheden er af Gud.“ (1. Joh. 4:7) ○

„At overdrage på en klog måde”

AF EZRA TAFT BENSON

Udtrykket „overdragelse” anvendes vidt omkring og forstås almindeligvis. Men den „overdragelse” vi taler om i dag er helt anderledes – langt vigtigere – langt mere vidtrækkende.

Ja, den „overdragelse” vi taler om er Kirkens overdragelse gennem og ved Guds hellige Præstedømmes myndighed.

Herren har i store træk givet os udkast til organisationen, hensigterne og formålene med den. Men Han overlader til os meget af udarbejdelsen af metoderne. Og det er her korrelation og lederskabstræning kommer ind; og det er derfor at forskellige afsnit af programmet, som f.eks. en klog overdragelse af ansvaret, er i søgelyset. Og som tiden går, vil vi komme til bedre at skønne på og være klar over placeringen af og storheden i dette træningsprogram og korrelationsprogram.

Jeg er sikker på, at apostlen Paulus's ord har gjort indtryk på os alle: „Og Han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme, indtil vi alle når frem til at være eet i troen på og erkendelse af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde.” (Efes. 4:11–13.)

Dette er vort arbejde – vort ansvar. Det skal gøres gennem Præstedømmet og under dets ledelse.

Det er Herrens organisation, som vi arbejder med. Vi arbejder med frivillige arbejdere – vor Faders børn, som Han elsker, uanset deres fejl og svagheder. Der må ikke være nogen magt, tvang eller skrækken, når vi overdrager andre et ansvar. Vi må, for at være effektive, søge at opnå åndens vejledning hvis vi skal overdrage på en klog måde. Uden ånden gør vi fejl og er usikre i vore afgørelser og vore råd. Klog overdragelse kræver den samme ånd som der kræves til at forkynde det Evangelium, om hvilket Herren sagde følgende:

„Derfor stiller jeg, Herren, jer dette spørgsmål: Hvortil er I blevet ordineret? Til at prædike mit Evangelium ved Ånden, ja, Talsmanden, der blev udsendt for at lære menneskene sandheden . . . Hvorfor forstår og ved I da ikke, at dem, der modtager ordet gennem sandhedens ånd, modtager det, som det bliver prædiktet af sandhedens ånd? Derfor forstår den, der prædiker, og den, der hører, hinanden, og begge bliver opbygget og glæder sig med hinanden . . . Det, der er af Gud, er lys, og den, der modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere

indtil den fuldkomne dag.” (L. & P. 50:13–14, 21, 22, 24.)

Klog overdragelse kræver også andægtig forberedelse ligesom effektiv undervisning eller forkyndelse gør det. Herren gør dette klart med følgende ord fra afsnit 42 i Lære og Pagter, vers 14:

„Og Ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise.” Og, kunne man tilføje, man skal ikke overdrage andre et ansvar uden ånden.

Med den samme ånd – ved at tjene Ham af hele vort „hjerte, sjæl, sind og styrke” (L. & P. 4:2) kan vi søge hjælp hos de gode og kloge mennesker på jorden. Der er blevet gjort meget på dette område – med hensyn til overdragelse af ansvar – når menneskers arbejde skulle ordnes uden for Kirkens organisation, hvilket kan være til nytte for os her – prøvede og anerkendte fremgangsmåder indstillinger og principper. Mange af dem kan, hvis de anvendes sammen med ånden, være nyttige. Her er nogle få eksempler:

1. God ledelse betyder at overdrage myndighed til andre.
2. At overdrage andre en del af arbejdsbyrden hjælper dig og din organisation.
3. Effektiv ledelse er den kunst at mangedoble sig selv gennem andre.
4. De arbejder, du skal overdrage andre, er dem, du selv kan udføre bedst.
5. Det antal underordnede, som kan aflægge rapport direkte til én overordnet, er begrænset på grund af tid, afstand, menneskelige begrænsninger og arbejdsarts art.
6. Myndighed og ansvar kan overdrages andre. Ansvarlighed må ikke overdrages andre.
7. Den bedste kandidat til et større arbejdsområde, er den mand, som allerede har trænet den, der skal erstatte ham selv.
8. Hvorfor overdragelse bliver en fiasko:
 - Undlade at overdrage tilstrækkeligt
 - At overdrage pro forma
 - Undladelse af at holde kommunikationslinierne åbne
 - Undladelse af at definere og dermed begrænse opgaven
 - Undladelse af at lade opgaven „sidde fast”
 - Undladelse af at overdrage tilstrækkelig myndighed til arbejdets udførelse
 - At være altfor snæver i overdragelsen
 - Undladelse af at tillade fejltagelser

Dette er blot nogle få retningslinier fra forretningslivet og industrien. Erfaring har lært os, at det betaler sig at lade Den Gyldne Regels ånd – Evangeliets ånd – være bestemmende ved overdragelse af ansvar i og uden for Kirken. Frygt er en mægtig drivkraft. Den er i konstant brug under diktatur. Den resulterer som regel i hurtigt handling. Ulemper er, at frygt også bringer ud af ligevægt og forvirrer og reducerer effektiviteten.

Især i Kirken giver en anmodning bedre resultat end en ordre – også en bedre følelse. Husk at fortælle hvorfor. Følg sagen op for at se hvordan det går. Vis påskønnelse, når instruktionerne udføres godt. Udtryk tillid, hvor det kan gøres af et ærligt hjerte. Hvis en ting bliver forplumret, er det godt at kontrollere og finde ud af, hvor du begik fejl – og vær ikke bange for at indrømme, at du gjorde det. Husk, at vore medlemmer er frivillige arbejdere. De elsker også Herren og Hans arbejde. Elsk dem. Sæt pris på dem. Hvis vi er fristet til at give en medarbejder en reprimande, så lad være med det. Prøv en interessant udfordring og et klap på skulderen i stedet for. Husk at vor Faders børn over hele verden i det væsentlige er gode. Han elsker dem. Det bør vi også gøre.

Hvorfor undlader nogle mennesker at overdrage ansvar til andre? Der findes et utal af grunde. Her er nogle af de vigtigste:

1. De føler at den underordnede ikke vil være i stand til at udføre opgaven.
2. De frygter konkurrence fra de underordnede.
3. De er bange for at gå glip af tak eller anerkendelse.
4. De er bange for, at deres svagheder vil komme for dagens lys.
5. De føler, at de ikke vil få tid til at give arbejdet fra sig og sørge for den nødvendige træning. Sommetider er de blot for dovne. Det tager tid at overdrage på en klog måde. Men i det lange løb sparer det tid, opbygger mennesker og forøger produktionen.

Når man skal overdrage andre et ansvar, er der som regel udmærket anledning til at komme i nær kontakt med folk – opbygge dem og give dem de nødvendige råd og vejledninger.

Min søn Mark sendte mig følgende liste over seks hovedprincipper ved overdragelse af ansvar:

1. Udvalg de arbejder, der skal overdrages og få dem organiseret til den, der skal have opgaven.
2. Udpeg den rette til arbejdet.
3. Forbered og interessér den pågældende for hans opgave.
4. Tildel arbejdet og sørg for, at det forstås fuldstændigt.
5. Opmuntre til uafhængighed.
6. Bevar opsyn og kontrol med arbejdet – slip aldrig tømmere.

Theodore Roosvelt sagde: „Den bedste overordnede er den, som har tilstrækkelig sans for at udpege gode mennesker til at udføre, hvad han ønsker udført, og selvbeher-skelse nok til at holde sig fra at blande sig i det, medens de udfører arbejdet.“

Men vigtigere end al verdslig kundskab, nyttig som den kan være, er det eksempel og den vejledning som findes

i Den hellige Skrift – i vor Elskede Faders store plan for os, Hans børn. Hvilke smukke og udtrykfulde eksempler taler ikke til os! Her er blot nogle enkelte – der findes mange.

Selve grundvolden til verden blev lagt ved overdraget myndighed. Jesus mindede mange gænge folk om, at Hans mission på jorden var en mission gennem overdraget myndighed. Genoprettelsen af Hans Kirke havde selve sin begyndelse ved overdraget myndighed.

Da Jesus talte til jøderne i synagogen, fortalte Han dem, at Han var blevet udsendt af sin Fader: „Thi jeg er kommen ned fra Himmelen, ikke for at gøre min vilje, men hans vilje, som sendte mig.“ (Johs. 6:38)

Der findes mindst otte lektier om klogt og effektivt overdragsarbejde, som Jesus har givet dem, der er kaldet til ledende stillinger i Hans arbejde i dag. Lad os nu se på dem.

For det første blev den organisation, som Jesus oprettede (Kirken), bygget på en ramme af overdraget myndighed.

Dette gjaldt i Kirken, da Han var på jorden, og det gælder i Hans genoprettede Kirke i dag. Jesu Kristi Kirke opbygger ledere ved at knytte folk til sig og overdrage dem ansvar gennem myndighed. Da Han var på jorden, kaldte Han tolv apostle til at hjælpe sig med at administrere Kirken. Han kaldte også de halvfjerds. Han overdrog ansvar til andre. Der skulle ikke være nogen tilskuere i Hans Kirke. Alle skulle involveres og hjælpe med til at opbygge riget. Og når de opbyggede riget opbyggede de sig selv.

Jesus havde det mål at ophøje den enkelte. Ved det betydningfulde møde med Moses på Bjerget forkyndte Herren: „Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udelødelighed og evigt liv for mennesket.“ (Moses 1:39)

Jesus havde det mål at gøre enhver mand til konge, at opbygge ham til lederskab til evigheden. På den mindreværdige aften efter den sidste nadver, sagde Han til de elleve, efter at Judas havde sneget sig ud for at udføre sin mørke mission: „Sandelig, sandelig siger jeg eder, den, som tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, han skal gøre endnu større gerninger, thi jeg går til Faderen.“ (Johs. 14:12)

Ved at overdrage ansvar ønskede Jesus at opløfte, snarere end at undertrykke, den enkelte.

Over hele Kirken i dag vokser mænd og kvinder i udvikling gennem stillinger, der overdrages dem.

For det andet lod Jesus, når Han overdrog ansvar til andre, ikke opgaven lyde let, men Han lod den lyde spændende og udfordrende.

Peter var en velstående fisker. Da Jesus kaldte Ham til sin tjeneste, bad Han ham ikke opgave sin forretning og blive præst eller missionær. Jesus gjorde kaldet langt mere interessant. Markus's beretning beskriver kaldet på følgende måde:

„Og mens han gik langs Galilæas Sø, så Han Simon og Andreas, Simon broder, i tærd med at kaste vod i søen; for de var fiskere.“

BØRNENES SIDER

Jean og Stålhesten

AF CHRISTOPHER FLINT

„Har du en stålhest?“ De fleste drenge og piger har en. Og skønt de ikke ved det, kan de takke en lille fransk dreng for denne vidunderlige maskine, en dreng der ikke ville give op. Her er historien:

Hr. Niepce var rådgiver for kongen af Frankrig. Han var også en tålmodig mand og en god far, men engang var han meget vred. Og grunden til, at han var vred, var hans have — eller hvad der havde været hans have.

Han stod i døren på sin landejendom og kiggede bistert på sin have. Den var overstrøet med ituslåede tremmekasser, søm, jernbånd, redskaber og reb. I sandhed, den engang så smukke lille have lignede en losseplads. Hr. Niepce rynkede panden og kaldte derefter med høj streng stemme: „Claudi — Jean, kom her med det samme.“

De to små drenge dukkede op fra en busk. „Ja Far?“

„Har jeg ikke sagt til jer drenge at holde orden i alt, hvad I foretager jer?“ spurgte deres far.

De to drenge nikkede.

„Hvorfor har I så ødelagt min have på denne måde? Det er lige meget, jeg ved det godt. I prøver stadigvæk på at konstruere et tohjulet køretøj, der kan køre uden hest.“

„Ja, Far“, sagde Jean. „Og en dag

gør vi det. Et vidunderligt køretøj uden hest."

"Og det vil blive ligesom det på kirkeruden", tilføjede Claudi. "Endog bedre!"

"I spilder jeres tid med sådanne tåbeligheder", sagde hr. Niepce. "Men jeg vil ikke forhindre jer i at forsøge. Imidlertid må I love mig, at I ikke ødelægger min have, når I prøver på det. Gør I det, må jeg forbyde jer det. Få så ryddet op i det roderi."

Claudi og Jean fik snart haven til at se lige så godt ud som før med undtagelse af en knækket rosenbusk.

De samlede træstumperne, værktøjet og andre ting sammen og stillede det af vejen, for de ønskede ikke at deres far skulle stoppe dem i at konstruere et køretøj, der kunne køre uden hest.

For to år siden havde deres far taget dem med på en rejse til England. En dag kom de forbi en kirke, og på en kulørt glastrude, så de et mærkeligt syn. Det var billedet af en mand der kørte et mærkeligt to-hjulet køretøj, som drengene aldrig før havde set. Men det mærkeligste af det hele, der var ingen hest på billedet, og manden fik maskinen til at køre ved at sætte benene til jorden og skubbe fra.

Lige siden de havde set det billede, havde Claudi og Jean ønsket at forsøge, om de måske kunne fremstille en sådan ting, og få den til at fungere. Nu havde de i to år forsøgt og prøvet alt muligt de kunne tænke på, for at lave den. Flere år gik, og da drengene var halvvoxsne, prøvede de stadigvæk at lave en maskine, som ikke skulle trækkes af et trækdyr.

En dag da Claudi og Jean var omkring fjorten år, sagde deres far: "Nå, I kan nu glemme alt om jeres køretøj uden hest, drenge. Den er allerede opfundet."

Øjeblikkelig begyndte begge drengene at plage deres far for at tage dem med hen og se den vidunderlige maskine. Hr. Niepce indvilligede, fordi han tænkte, det ville få drengene til at holde op med at spilde deres tid med at forsøge at lave en. Da de kom til kongens slot i Versailles, fandt de en masse mennesker samlet. Kongen og dronningen sad på en opstillet tribune og ventede på at det vidunderlige køretøj uden hest skulle vise sig. Men da det endelig ankom, så det ud til at være alt andet end vidunderligt.

Folk hørte maskinen, længe før de så den. Der lød en stærk rumlen, og derefter så man et mærkeligt klodset køretøj komme omkring et hjørne langt borte. Det var et firehjulet køretøj uden heste, og det blev styret af en mand

foran i køretøjet. Bagved pustede og stønnede en anden mand, mendens han trådte nogle stænger op og ned, for at drive det frem.

Samme aften sagde Jean derhjemme: „Åh, far, det var jo slet ikke den slags maskine, Claudi og jeg arbejdede på. For ved du hvad, den maskine var så svær at køre, så den stakkels mand, som måtte drive den frem ved hjælp af fødderne, var helt udmattet og måtte bæres væk.“

Faderen indrømmede at Jean havde ret, og derfor fortsatte drengene med deres planer om et køretøj uden hest. Claudi opgav tilsidst, men Jean fortsatte sine forsøg, selv efter at han var blevet voksen.

Og så en forårsdag i 1816 så herrer og damer, mens de nød en behagelig spadseretur i en af Paris's parker, en støvsky der kom nærmere og nær-

mere. Folk var opskræmte. Hvad kunne det være? Da det kom nærmere, gæde hundene hysterisk, og børn løb hen og klyngede sig rædselslagne til deres mødre. En politibetjent løftede sin stav og løb hen for at møde det skrækkelige, som stadigvæk var skjult i en støvsky.

Så lagde støvet sig, og der sad Jean Niepce — på sit køretøj uden hest. Endelig havde han opfundet det. Efter at han havde forklaret folk, hvad det var, og hvordan det virkede, var der nogle få af de mere modige, der bad om lov til at prøve det. Og efter at de havde gjort det, fortalte de, at det var en vidunderlig maskine. Og det var det. Spørg enhver dreng og pige.

For den maskine Jean Niepce havde opfundet efter så mange års forsøg, og som folk da kaldte „køretøj uden hest“ er nu kendt som cyklen. ○

Korkflåder

Du skal bruge:

1 stor korkprop

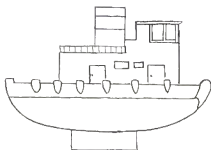
Karton og tegnestifter

Farveblyanter og saks

1. Brug kun en halv korkprop til hver flåde. Få mor eller far til at skære proppen i to halvdele.
2. Læg korkstykket på den flade side og skær en lille revne midt i den runde side.
3. Brug modellerne der er vist og tegn dem på hvidt karton.
4. Farvelæg udklippene med farveblyant på begge sider, så de bliver vandskyende.
5. Klip ud og sæt tappen i revnen.
6. Sæt en tegnestif under korken, så den ikke vælter rundt.

Birte siger: Her er nogle korkflåder, du kan lave. Det er vældig sjovt at sejle med dem i badekarret eller i et udendørs bassin.

Cirkel
Rektangel
Kvadrat
Triangel

GEOMETRISKE FIGURER

Kan du hjælpe Georg med at finde den rigtige benævnelse for disse geometriske figurer?

Mysteriet om sommerfuglerøveren

KAPITEL II: RØVERI Resumé

Danny Jørgensen, der er 13–14 år, har tænkt sig at blive naturforsker, når han bliver voksen. Forsøgsvis henvender han sig til byens naturhistoriske museum for at få et deltidsjob i sommerferien. Han bliver ansat til at pakke nogle sommerfuglesamlinger ud; de er blevet skænket til museet, og han skal gøre dem klar til montering. Det arbejde havde han lært i skolen. Da den første dag er til ende, går han hjem, træt, men lykkelig, lidet anende, at han og hans sommerfugle snart vil blive impliceret i et mysterium.

Om torsdagen havde Danny besluttet at vente med at gå på arbejde til om eftermiddagen. Han fandt Søren Hvidtfeldt, og de samlede de andre drenge sammen. Så gik de alle hen til den tomme plads, der var et stykke oppe ad gaden fra Dannys hjem, for at spille bold.

Inge var med. Hun sad på langsiden og kiggede på spillet.

Inge havde en lille transistor-radio på sin cykel og den lyttede hun til, mens hun sad og betragtede drengene.

Danny var netop ved at lægge an til mål, da han lagde mærke til, at Inge vinkede som en vanvittig.

„Danny“, råbte hun, „skynd dig at komme herover! Hurtigt, det er vigtigt!“

„Hvad er der“, begyndte han.

„Hør“, råbte hun, „Det er om museet!“

Hun drejede på for styrken på sin transistor, netop som speakeren sagde: . . . „Jeg gentager den tidligere meddelelse: Det naturhistoriske Museum havde indbrud og tyveri sidste nat. Politiet er nu på stedet. Der bliver foretaget en opgørelse, men det viser sig nu, at det eneste, der er stjålet, er en sommerfuglekollektion.“

„Mine sommerfugle!“, gispede Danny. „Jeg må derover!“

Danny, der næppe troede på, hvad

han havde hørt, sagde kort til resten af holdet, at han ikke kunne spille færdig. Men Søren ville vide, hvad der var galt, så Danny tog ham tilside og forklarede sagen.

„Orv!“ sagde Søren. „Et røveri på museet! Lad os fortælle holdet det!“

„Nej“, sagde Danny, idet han greb fat i hans arm. „Hvis vi gør det, så vil de allesammen med, og politiet vil ikke have en bande fyre som dem til at løbe rundt alle vegne og måske ødelægge sporene.“

„Ja, jeg tror, det er rigtigt“, samtykkede Søren. „Men det er i orden, at du kommer ind Danny. Du er den fyr, som blev udplyndret! Sådan på en måde, mener jeg. Og måske kan Inge og jeg også komme ind, hvis vi er sammen med dig.“ Og så tog de alle tre afsted til museet.

De nåede snart toppen af en lille bakke, hvorfra de kunne se museet. Tætsammentrængt rundt om hovedindgangen holdt adskillige politibil. Med en frisk spurt af energi for børnene ned af græsskråningen.

Efter at have stillet deres cykler, skyndte de sig op ad den brede sten-trappe. Men øverst oppe stod en tyk politibetjent og spærrede vejen for dem. „Desværre er museet lukket i dag, børn“, sagde han.

„Men jeg arbejder her“, sagde Danny. „Jeg arbejdede med sommerfuglene som er blevet stjålet!“

„Det er noget andet“, sagde politibetjenten, idet han flyttede sig og viste dem ind i bygningen.

Han førte dem hen til direktørens kontor, hvor Hr. Løvenfeldt var ved at tale med en mand i uniform. Hr. Løvenfeldt så frygtelig oprevet ud, men han smilte, da han så Danny, og forestillede ham for politibetjenten. Danny forestillede til gengæld sine venner, Inge

og Søren, for ham. Så begyndte Overbetjent Madsen at stille ham alle mulige spørgsmål. Danny prøvede at gøre sig nyttig, men at dømme efter politibetjentens ansigt var han temmelig sikker på, at han ikke havde været det.

„Det ser ikke ud til, at drengen ved noget om denne sag, heller ikke han“, sagde han.

„Det var jeg ellers så sikker på“, svarede Hr. Løvenfeldt, idet han lagde armen omkring Dannys skulder. „Det er et mysterium, Overbetjent. Der er aldrig hændt noget ligende før i denne institutions historie. Hvorfor i alverden skulle nogen have lyst til at stjæle sommerfugle fremfor andre ting? Der er mange ting her af langt større værdi til at friste en tyv. Og hvorfor tog tyven – eller tyvene – kun de sommerfugle, der var skænket os af Andersen godset? Hvorfor ikke dem alle?“

En dyb følelse af lettelse kom over Danny ved disse ord. „De mener, at røverne ikke tog dem alle?“ spurgte han.

Hr. Løvenfeldt rystede på hovedet. „Det er noget af det mest gådefulde. Det ser ud til, at tyven kun har været interesseret i Andersen kollektionen, skønt jeg er sikker på, at der er mere værdifulde eksemplarer i nogle af de andre samlinger.“

„Det har De sagt een gang før, brummede Overbetjent Madsen, „men det kan tåle at blive gentaget. Det her er den særeste forbrydelse, jeg nogensinde har været udsat for. Giv mig en god gammeldags forbryder nårsomhelst, og jeg ved, hvordan man skal fange den slags. Men en tosse, der går rundt og hugger sommerfugle –!“ Han afbrød og rystede desorienteret på hovedet. Så tilføjede han: „Først troede jeg, det var en spøg, nogle børn havde for, men bortset fra det, der blev

stjålet, er det efter alle solemærker at dømme professionelle forbrydere, der har været på spil.

Da han nævnte ordet „børn“ så det ud til at minde ham om, at Danny og hans venner stadig var tilstede, for han vendte sig pludselig om mod dem. „Nå, I unge mennesker kan godt stikke af nu. Men Danny, hvis du kommer i tanker om noget, som kan hjælpe os, så sæt dig i forbindelse med mig.“

„Overbetjent Madsen har ret“, sagde Søren. Det er sandelig en særpræget forbrydelse. Jeg har aldrig før hørt om nogen, der har stjålet et bundt dumme, gamle sommerfugle!“

„Ja —, men de må være specielt vigtige for den, der tog dem“, sagde Danny, „for han kan komme i fængsel for det, akkurat som hvis han havde gjort indbrud i en bank eller noget ligende. Og han tog kun dem, Hr. Andersen havde samlet. Hvorfor gjorde han nu det? Hvad er det, der er så specielt ved dem?“

„Lad os spørge Hr. Andersen“, foreslog Søren. „Han må da vide det.“

Danny betragtede hånligt sin kammerat.

„Det kan vi ikke gøre. Hr. Andersen er død, det er derfor, museet har fået foræret hans samling. Og han var ungkarl, så han efterlod sig ikke nogen familie.“

„Det må have noget at gøre med Hr. Andersen, selvom han er død“, udbrød Inge ivrigt. „Hvorfor finder vi ikke ud af alt, hvad vi kan, om ham? Så kunne vi opdage, hvorfor en eller anden havde lyst til at stjæle hans sommerfugle.“

„Hvem skulle det være?“, spurgte hendes broder. „Hvis han er død og han ikke havde nogen familie, hvem skal vi så spørge?“

Inge tænkte sig om et øjeblik. „Okay, vi kunne gå hen på biblioteket og se i de gamle aviser. — Nej“, hun rystede på hovedet. „Det vil tage for lang tid, og måske har han aldrig været i avisen alligevel?“

Så klarede det op i hendes ansigt, da hun fik en ny og bedre idé. „Vi kunne gå hen på selve avisredaktionen og bede om at se de artikler, de har om Hr. Andersen.“

„Det er i orden, det er en god idé!“, råbte Danny. „De gemmer al den slags i deres eget bibliotek!“

„Det er rigtigt“, istemte Søren. Bortset fra, at de ikke kalder det et bibliotek. De kalder det et arkiv.“

„Det skal blive sjovt“, samtykkede Inge, lykkelig over, at hendes idé var blevet mødt med bifald. „Og jeg er sandelig spændt på at få at vide, hvad der er så specielt ved disse sommerfugle.“

Henne på bladet Tidende lod drenge Inge gå foran for at snakke med redaktøren, fordi hendes klasse i skolen netop fornylig havde aflagt avisen besøg, og måske kunne han huske hende.

Ti minutter senere kom Inge hen til dem igen nede i hallen. „Jeg har det“, meddelte hun triumferende, idet hun viftede med et stykke papir. Hr. Nielsen huskede mig. Det sagde han i det mindste, han gjorde. I hvertfald sagde han, det var i orden, og han siger, at hvis vi løser museumsmysteriet, så vil han sætte os i avisen og alting.“

Søren afbrød søsterens begejstret snakken.

„Hvad er det for et papir?“

„Det er en passerseddel“, forklarede Inge. Hr. Nielsen underskrev den. Alle skal have en, før de kan bruge arkivet.“

De tre unge trog elevatoren op til anden sal og fandt arkivet. Det var et meget langt og temmelig snævert værelse, men det så ud som et bibliotek. En ung dame sad ved en lille skranke lige indenfor døren.

Inge gav hende sedlen og spurgte: „Mon vi kunne se hvad De har af historier om Hr. Andersen?“

Den unge dame smilte, da hun tog papirssedlen og stemplede den. Så bragte hun den i en lille trækasse på skranken. „Værsågod at sætte jer ved det store bord derovre, så skal jeg komme med det, vi har. I er godt klar over, at I ikke kan få noget med hjem, ikke? Det her er ikke et almindeligt bibliotek. Men I kan skrive af så meget I vil.“

Et øjeblik efter kom bibliotekaren tilbage. Danny, Søren og Inge stirrede overrasket på den tynde konvolut, hun lagde foran dem.

„Er det alt?“ spurgte Søren.

„Det er det, nikkede den unge dame. „Kald bare på mig, hvis jeg skal hjælpe jer.“ Så gik hun tilbage til sin skranke. „Nå, lad os se, hvad der er indeni den“, sagde Danny, idet han åbnede konvolutten og hældte indhol-

det ud på bordet. Der var fem temmelig små stykker avispapir holdt sammen med en papirklemme.

„Hey!“, sagde Søren. „Se nu her!“ Han pegede på det første udklip, som med fede sorte bogstaver meddelte: ANDERSEN FUNDET SKYLDIG. Neden under det stod med noget mindre bogstaver. „Skattesnyder får fem år i fængsel“.

„Hr. Andersen var svindler!“, gispede Inge. „Hvad er en skattesnyder?“ spurgte Søren. „Det er en, som ikke opgiver alt, hvad han tjener — for at slippe billigere i skat“, sagde Danny. Masser af gangstere og storsvindlere kommer i spjældet på grund af det.“ „Nej, det her bliver mere og mere sært“, sagde Søren. „Jeg har aldrig hørt om gangstere der samler på sommerfugle.“

„Lad os se, hvad der ellers står“, foreslog Danny. „Måske findes der noget her om sommerfuglene“, „Så Hr. Andersen var en svindler“, sagde Inge, der så meget tankefuld ud. „Drenge, dette her er vores første virkelige spor!“

(FORTSÆTTER)

Jesus sagde til dem: Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.

Og straks forlod de deres garn og fulgte Ham." (Mark. 1:16–18)

På lignende måde fik Jesus opgaven til at lyde interessant, da Han udsendte de halvfjerds som missionærer:

„Og Han sagde til dem: Høsten er stor, men arbejderne er få; bed derfor hustens Herre om at sende arbejdere ud til sin høst." (Luk. 10:2)

Og dog lod Jesus ikke sin opgave lyde let. Fra første færd var Han realistisk. Han tilføjede:

„Gå ud! Se, jeg sender jer som lam midt iblandt ulve. Tag ikke pung eller taske eller sko med, og giv jer ikke tid til at hilse på nogen undervejs!" (Luk. 10:3–4)

For det tredje lod Jesus, når Han overdrog ansvar til andre, dem der blev kaldet, vide nøjagtigt hvad deres pligter var.

Han hjalp med til at forberede dem til deres opgaver. Ældste James E. Talmage giver i „Jesus Kristus" følgende kommentar:

„Efter ordinationen blev apostlene en tid hos Jesus, idet de blev specielt oplært og instrueret af Ham til det arbejde, der lå foran dem; bagefter fik de særlige opgaver tildelt og blev sendt ud for at prædike og virke med Præstedømmets myndighed..." („Jesus Kristus", p. 240).

For det fjerde viste Jesus dem, der fik overdraget ansvar, tillid, ligesom Hans Fader viste Ham det.

Det er betydningsfuldt, at Faderen ved mindst tre lejligheder, hvor Han talte om Jesus, sagde: „Dette er min Elskede Søn, i hvem jeg har velbehag."

Jesus sendte ligeledes sine udvalgte tjenere ud med den følelse, at de havde Hans tillid. For eksempel sagde Han til de halvfjerds: „Den, som hører jer, hører mig..." (Luk. 10:16)

En klog administrator i Kirken i dag vil ikke prøve at udføre arbejdet selv og give indtryk af, at ingen andre er helt kvalificeret. Og når han overdrager ansvar til andre, vil han give visthed for, at den, som han har udvalgt, vil have hans fulde støtte.

Jetro gav Moses en god lektion i ikke at prøve på at gøre alting selv. Hør Jetros kloge råd til en ellers så stor leder med hensyn til den kloge overdragelse af myndighed — at sprede ansvaret ved at opbygge mænd og lette den byrde, der var lagt på Moses:

„Men da Moses' svigerfader så alt det arbejde, han havde med folket, sagde han: Hvad er dog det for et arbejde, du har med folket?

Hvorfor sidder du alene til doms, medens alt folket står omkring dig fra morgen til aften?

Moses svarede sin svigerfader: Jo, folket kommer til mig for at rådspørge Gud;

når de har en retssag, kommer de til mig, og jeg

dømmer parterne imellem og kundgør dem Guds anordninger og love.

Da sagde Moses' svigerfader til ham: Det er ikke klogt, som du bærer dig ad med det.

På den måde bliver både du selv og folket der omkring dig ganske udmattet, thi det arbejde er dig for anstrengende, du kan ikke overkomme det alene.

Læg dig nu på sinde, hvad jeg siger; jeg vil give dig et råd, og Gud skal være med dig: Du skal selv træde frem for Gud på folkets vegne og forelægge Gud de forefaldende sager;

og du skal indskærpe dem anordningerne og lovene og lære dem den vej, de skal vandre, og hvad de har at gøre.

Men du skal af hele folket udvælge dig dygtige mænd, som frygter Gud, mænd, som er til at lide på og hader uretfærdig vinding, og dem skal du sætte over dem som forstandere, nogle over tusinde, andre over hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over ti; lad dem til stadighed holde ret for folket. Alle vigtigere sager skal de forebringe dig, men alle mindre sager skal de selv afgøre. Let dig således arbejdet og lad dem komme til at bære byrden med dig.

Dersom du handler således og Gud vil det så, kan du holde ud, og alt folket der kan gå tilfreds hjem.

Moses fulgte sin svigerfaders råd og gjorde alt, hvad han foreslog. Og Moses udvalgte dygtige mænd af hele Israel og gjorde dem til øverster over folket, til forstandere, nogle over tusinde, andre over hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over ti.

De holdt derpå til stadighed ret for folket; de vanskelige sager forebragte de Moses, men alle mindre sager afgjorde de selv.

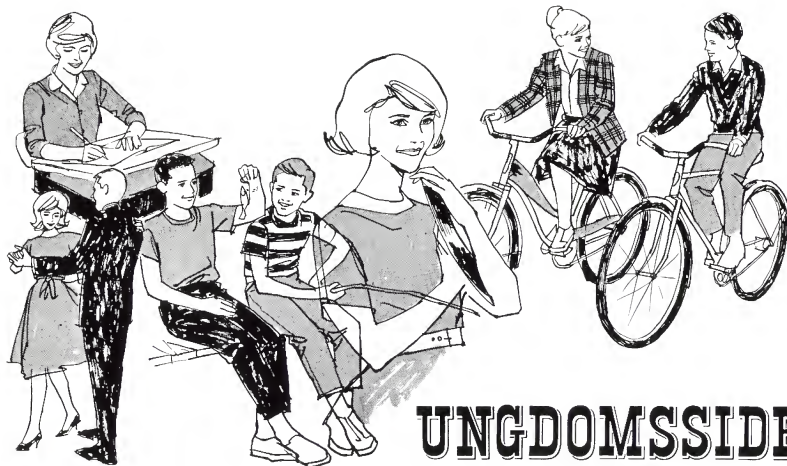
Derpå tog Moses afsked med sin svigerfader, og denne begav sig til sit land." (2. Mos. 18:14–27)

For det femte viste Jesus dem, som Han kaldte, sin loyalitet og ventede til gengæld deres loyalitet.

Dette spørgsmål om loyalitet er et stort princip. Jeg husker for nogle år siden, da jeg var til et møde hele dagen sammen med landbrugs- og forretningsledere på et hotel i Philadelphia. Da jeg om aftenen gik ud for at få lidt frisk luft og sende nogle breve afsted, hørte jeg, da jeg nærmede mig døren til posthuset, tonerne af en kendt mormonsang komme fra de åbne vinduer på den modsatte side. Jeg gik ud fra, at det var et gademøde. Jeg sendte mine breve, gik over til vinduet og kiggede ud, og ganske rigtigt stod der to unge mænd i mørkt tøj på hjørnet af trappen. De holdt op med at synge og den ene begyndte at tale. Den anden holdt i den ene hånd nogle eksemplarer af Mormons Bog og nogle traktater, og i den anden to hatte. Da de var færdige med deres møde, gik jeg hen til dem og sagde til den unge mand, som havde holdt bøgerne og hattene: „Hvad bestilte du, medens din kammerat talte?"

Og jeg husker hans tilfredsstillende svar. Han sagde: „Broder Benson, jeg bad til Herren, om han ville sige netop det, der kunne røre alle tilhørernes hjerte." Loyalitet og støttet Gensidig støtte er uvurderlig.

(Forts. på side 369)

UNGDOMSSIDERNE

Hun tog gryden af ilden med hænder, der var barkedede og ru — hænder, der havde arbejdet i marken; men ansigtet, man så, var ungt. „Hvad mener han med tilgivelse?“ spurgte hun skarpt.

Hendes far lod armen hvile på bordet. Den lange ridetur til Salt Lake City til Aprilkonferencen havde været trættende; men den havde været det værd. Han rynkede tankefuldt panden. Det var vigtigt at bruge de helt rigtige ord. „Da det i år er 50 år siden, Kirken blev grundlagt, ønsker Præsident Taylor at fejre det som et jubilæumsår med eftergivelse af al skyld. Det ser ud til, at de gjorde det på Det gamle Testaments tid — løslod slaverne og den slags ting.

Hun satte bøtterne ind på bordet og øste op til sin far. De små drenge Joseph og Benjamin havde spist for længe siden og var nu i seng; men hun havde holdt maden varm til ham, da han kom sent hjem. „Vi har ikke nogen slaver“, sagde hun med en grimasse. „Det er meningen, vi skal fortolke det på en anden måde. Sådan var Præsident Taylors ord, så vidt jeg kan huske dem:

„Eftergiv den værdige, gældbundne broder hans gæld, hvis du kan. Lad der ikke være nogen rig iblandt os, fra hvis borde der kun falder krummer som mad til en såret Lazarus.“ Kirken foregår med et godt eksempel ved at slette de 800.000 \$, som Perpetual Emigration Fund har tilgode. Man håber, at vi alle vil følge vinket.“

Hun slog en kort latter op. „Vi har en gældbunden broder, det er helt sikkert; men han er næppe, hvad man kalder værdig. Og vi kunne ikke, selv med nok så megen fantasi, kaldes rige.“

„Dette råd var beregnet til alle medlemmer af Kirken. Jeg tror vi skulle eftergive Aaronsons deres gæld.“

„Far!“ Hendes øjne lynede af harme. „Det kan du ikke

Med det mål I måler

menel! Af alle værdiløse, dovne, utilregnelige folk i verden er Aaronsons de værste!”

„Martha, mit kære barn, Herren har sagt, ‚Døm ikke, at du selv skal blive dømt.‘“

„Det drejer sig ikke om at dømmel! Det drejer sig om, hvad der er rigtigt! I otte år har du tilladt dem at leve på vor jord. Det var en god jord, da de bosatte sig der — den bedste del af vores jordtilliggende. De har ødelagt den, og med hensyn til at betale for den — så giver de os en lille sum penge når de finder det for godt, og altid med den undskyldning, at tidene er hårde og at de ikke kan klare hele beløbet.“

„Tiderne har været hårde. Tørken sidste år var en prøvelse for mange mennesker.“

„Os indbefattet!“ Hun slog armene om halsen på ham med et suk.

„Jeg elsker dig, far! Men hvorfor skal du altid være så venlig mod folk? De benytter sig bare af dig!“

Han tog hende blidt om skulderen, sagde mildt: „Nå ja — det er noget jeg ikke kan lade være med, tror jeg.“ Han tog hendes ru hånd og gned med en finger hen over den hårde hud. „Lille pige, du har haft en vanskelig tid, siden din mor døde — aldrig nogen morskab. Du har brugt din ungdom til at passe mig og drengene. Hvor ville jeg ønske, det kunne

Af Virginia Maugham Kammeyer

være anderledes. Men en dag vil jeg bede på det. Så skal vi have et hus oppe på bakken."

Huset oppe på bakken! Det havde været hendes håb, det der gav hende styrke til at fortsætte. Mens andre piger gik til baller og selskaber og flirtede med de unge mænd, så var hun blevet hjemme og havde lavet mad, gjort rent, vasket, strøget og arbejdet sammen med sin far i marken. De havde taget Aaronsons som lejere, så der kunne blive penge til det nye hus. Og nu var far ved at eftergive gælden.

Tårerne pressede sig frem i hendes øjne. Hendes far tog et stort lommeterklæde frem og tørrede dem væk. „Du er konen i huset“, sagde han, „og du har også noget at skulle have sagt. Jeg vil ikke træffe afgørelser uden dit samtykke. Men lad os sove på det og bede om vejledning.“

I sit soveværelse sad Martha nu og børstede sit hår. Det blanke, brune hår, der altid var bundet stramt tilbage om dagen, faldt i bløde krøller ned over hendes skuldre. Hun kiggede i det ujævne spejl. Hendes teint var god. Hendes øjne yndige. Var det sådan, hendes mor havde set ud, når hun gjorde sig i stand til at gå til bal? Mor havde

været en skønhed fra sydstaterne opdraget i luksus. Hun havde givet afkald på alt, hvad hun havde, for Evangeliets skyld og havde aldrig beklaget sig, men det hårde liv havde tilsidst gjort det af med hende. Far havde bygget den lille hytte nede ved bakken, så hun ikke skulle gå så langt efter vand. Han havde lovet hende, at han en dag ville bygge hende et fint hus ligesom det, hun havde forladt, men naturligvis ikke så stort. De havde udset sig stedet på toppen af bakken ved en lund med ahorntræer. Mor havde aldrig fået sit hus. Mon Martha heller ikke ville få det? „Det er ikke bare for min skyld“, sagde hun heftigt til billedet i spejlet. „Det er for lille Benjamin. Doktoren sagde, han ikke ville have så megen strubehoste og sygdom, hvis vi kunne flytte op på tørt terræn.“

Hun bøjede fortvivlet hovedet og gik bedrøvet i seng. Men hun kunne ikke sove. Hele hendes væsen kaldte på skønhed, på befrielse for meningsløst slid og slæb. Hun stod op og gik gennem værelset i mørket. En kuffert stod i hjørnet, hun lukkede den op. En duft af lavender steg op, og hun begyndte at græde. Alt, hvad hun havde af minder om en mor, der længe havde været død, var i denne kuffert — en gulnet satinbrudekjole, nogle breve, der var bundet sammen, noget tungt service af sølv, viklet ind i flonel, og duften.

Det lod til at alting skulle gå forkert næste dag. Lille Benjamin var syg og måtte blive hjemme fra skole. Mens hun passede ham og prøvede at få noget strygetøj til side, kom hun til at svide faderens bedste skjorte. Og for at gøre det hele endnu værre kom far ind ved middagstid og sagde, at tjenestekarlen var gået sin vej. „Jeg er meget ked af det, min skat“, sagde han med sin milde stemme, som om det var hans fejl. „Det betyder, at du bliver nødt til at tage til byen i morgen og fæste en ny mand. Jeg har lovet at tage op i fjeldkløften sammen med broder O'Malley for at skære nogle cederpæle til, og du kan ikke være her uden hjælp.“

„Det er i orden, far. Jeg skal nok tage af sted.“ Hun gruede for turen. Det betød, at hun skulle tage til arbejdsanvisningskontoret og være mellem nogle ret grove mænd. Men faderen havde ret. De var nødt til at få en tjenestekarl.

Efter at faderen var taget af sted næste morgen sammen med broder O'Malley, sendte hun lille Joseph af sted til skole og fik lille Benjamin til at love at blive i sengen, mens hun var borte, og så sadlede hun hoppen og red ind til byen.

I arbejdsanvisningskontoret sad hun stift på en bæk og ventede på sin tur, mens hun rundt omkring sig havde minearbejdere, kuske, og jernbanefolk, der sad mageligt henslængt og udvekslede historier og grove anekdoter. Tilsidst stod hun lettet foran Hr. Cutler, som overrasket sagde, „Hvad i alverden gør De her Frk. Martha?“

„Vi skal have en tjenestekarl, Hr. Cutler. Den gamle forlod os, og min far kunne ikke komme selv.“

„De er ikke den eneste, der har problemer, Frk. Se nu den store fyr ovre i hjørnet, der står og beklager sig groft over for sine venner. Han er chef for Fragtcentralen, der transporterer varer op til Montana. Hans bedste kusk har lige forladt ham — unge Jonah Aranson.“

„Jaså?“ Martha var ikke særlig overrasket. Det lignede Aaronsans at være upåidelige.

Hr. Cutler satte sig ned for at sludre uden at ænse den lange række utålmodige mænd, der ventede på hans betjening. „Ja, han gik bare uden forlov. Hævede hele sin løn – over tusinde dollars.“

Martha fik et chok, men prøvede at lade som ingenting og sagde: „Hvad tror De, han har tænkt sig at gøre?“

Hr. Cutler lo. „Gøre? Hvad ville enhver ung mand gøre med tusinde dollars? Lade dem ryge og få en sjov tid, ville jeg tro.“

Hun talte nu hurtigt. „Jeg må af sted, Hr. Cutler. Vil De sende os en tjenestekar?“

„Ja, Frk. I Så snart jeg kan nu i eftermiddag.“ Da hun red hjem, huggede hun rasende hælene ind i hoppens sider. Så Jonah Aaronson var i besiddelse af tusind dollars! Han var den ældste af de seks Aaronson-børn, omtrent på hendes egen alder. Hun huskede ham som en forsulten dreng, der gik med laset tøj og altid sneg sig ind i skolen i sidste øjeblik. Han var kommet ind ved fragtcentralen, da han var 18 år. Det var hårdt, groft arbejde, men betalingen var god. Han havde holdt ud i to år, og nu havde han åbenbart tænkt sig at have det lidt sjovt.

Jo mere hun tænkte på det, des vredere blev hun. „Det er vores pengel Hvis hans uduelige, værdiløse far ikke ville betale gælden, så skulle sønnen gøre det!“

Da hun nåede hjem, var lille Benjamins hoste værre. Han var stået op, mens hun var borte, og gik rundt og legede i natstøjte, og nu hostede han værre end før. Hun lavede et sennepsplaster og noget pebermyntethe til ham, og for hundrede og tyvende gang tænkte hun: „Hvis vi havde et ordentligt hus deroppe, hvor der er tørt, så ville han ikke altid være syg.“

Hun smækkede sennepsplasteret ned på den lille drengs bryst. „Jeg gør det altså!“ erklærede hun. Uden at ænse Benjamins protester fløj hun ind i sit værelse og knaldede døren i.

Dirrende af raseri tog hun pen, blæk og papir og skrev:

Hr. Jonah Aaronson!

Jeg har forstået, at De har afbrudt Deres beskæftigelse i Oversøisk Fragtkompagni og har modtaget en stor sum penge. Som De ikke kan undgå at vide, har Deres familie været i gæld til os i otte år for den jord, på hvilken De nu bor. Da Deres far nu enten er ude af stand eller uvillig til at betale, hvad han skylder os, så synes jeg, at den moralske forpligtelse påhviler Dem. Vi ville sætte pris på at få betaling så snart som muligt.

Martha Dicken

Hun marcherede hen til døren og så da Joseph komme gående op ad strædet på vej hjem fra skole. Så kaldte hun på ham og sagde, „Tag dette brev hen til Aaronsons. Sørg for at give det til Jonah Aaronson.“

Da hun næste dag var ved at hænge tøj op til tørre, så hun ham komme gåede hen mod huset. Han vendte sig ikke om for at snakke med hende, men satte en pakke på dørrintrin og gik så af sted igen med lange skridt.

Der var ingen brev, kun et bundt penge, tusinde dollars i sedler. Hun greb pengene, for ind i huset og omfavnede lille Benjamin. „Benji“, råbte hun. „Endelig skal vi til at have huset oppe på bakken. Og du vil blive rask og alting vil

blive vidunderligt!“ Lille Benjamin gjorde store øjne, mens hun dansede syngende rundt i værelset.

Hun kunne næsten ikke vente til faderen kom hjem. Da han endelig kom lørdag aften, så han træt og dårlig ud. Han var blevet meget forkelet oppe i bjergene, så hun overlod resten af det huslige arbejde til tjenestekarlen og fik omgående puttet faderen i seng. „Jeg vil fortælle ham det i morgen“, sagde hun til sig selv.

For første gang i årevis var faderen for syg til at gå i Søndagsskole, så Martha og de små drenge gik uden ham. Hun havde sin kyse og bedste sorte dragt på; mens mens hun sad og sang salmerne og lyttede til lektion, tænkte hun hele tiden på pengene, der var stukket ind under madrassen hjemme.

Efter kirkegang stod biskoppen ved døren og gav alle folk hånden.

„Hvor er din far i dag, Martha?“

„Han er syg, Biskop, og kunne ikke komme.“

„Det bedrøver mig at høre. Jeg vil prøve at kigge indenfor i eftermiddag og se, hvordan han har det.“

„Tak“, sagde hun. „Det er jeg sikker på han vil blive glad for.“

„Der er flere fraværende nu til morgen. Ikke een af Aaronsons er kommet. Ved du hvorfor?“

Hun rødmede og af en eller anden grund følte hun sig lidt skyldsbvidst. „Det ved jeg altså ikke.“

Da hun var kommet hjem og stod og skar brød og hældte mælk op til maden, lagde hun en omhyggelig plan for overraskelsen. Hun ville give sin far en bakke, og når han løftede servietten, så ville han se pengene.

Så kaldte hendes far, „Martha, min skat!“ „Hvad er der, far?“

Han så bekymret ud. „Jeg, har siddet og ventet på, at du skulle komme hjem. Der er noget galtovre hos Aaronsons. Vil du gå over at se, om der er noget du kan hjælpe med?“ „Hvad er der galt?“

„Søster Aaronson kom grædende over nu til morgen og sagde, at Jonah var gået hjemmefra.“ „Gav han nogen grund?“

„Nej, han lagde blot en seddel, hvor der stod: „Jeg rejser hjemmefra og vil aldrig komme tilbage.“

Marthe fik en klump i halsen. „Måske er han taget tilbage til Fragtcentralen.“

„Nej, det er det, der er så mærkeligt. Drengen gik hen til biskoppen for en måned siden og spurgte, om han kunne bruges som missionær. Han havde opsparret næsten alle de penge, han havde tjent, til det formål. Hans familie var meget stolt af ham, og han ventede kun på at blive kaldet. Så det er mærkeligt, han ville forsvinde. Kunne du ikke gå over og se, om du kan trøste søster Aaronson, Martha?“

Men der kom intet svar. Hun var flygtet ind i sit værelse og var faldet på knæ, mens hun fortvivlet sloges med tanken om det forfærdelige, hun havde gjort, og råbte „Herre, tilgiv mig! Tilgiv mig!“

Langt ude i ørkenen lod Jonah Aaronson sin hest gå i skridt gange. Det var forbi med hans vrede. Han lod tøjlerne hænge løst og bøjede hovedet ned mod brystet. Den trætte hest, der var lettet efter at have galopperet af sted i rasende fart, luntede nu langsomt af sted. Efterhånden syntes

drengen, dens rolige rytme sagde: „Hun vidste det ikke. Hun vidste det ikke. Hun vidste det ikke.“

Han trak i tøjlerne, og den taknemmelige hest standede. I flere minutter sad Jonah og tænkte, så vendte han om og begyndte at ride tilbage igem.

„Jeg vil tage tilbage . . . få et andet fragt-job og en dag vil jeg tjene Herren på den måde, Han ønsker det af mig.“

(Forts. fra side 365)

Jesus fortalte de ellers om sin Faders enhed. Han sagde: „Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig . . .“ (Johs. 14:11) Jesus bad om deres loyalitet over for Ham som deres leder: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!“ (Johs. 14:15) Så bekræftede Han sin loyalitet over for dem: „Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer.“ (Johs. 14:18) Han tilføjede: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer . . . Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!“ (Johs. 14:27)

En god leder venter loyalitet fra dem, som han overdrager et ansvar. Til gengæld yder han sin loyalitet. Han støtter dem, som han har givet et arbejde. Loyaliteten understreker sig til sager, der ligger uden for pligtens kald. Han er loyal, når de, han arbejder sammen med, får æren. Han er stolt, når de har succes. Han underkender ikke noget, med mindre han først konfererer med den, hvis afgørelse han underkender. Han sætter ikke en medarbejder i forlegenhed, når andre hører på det. Han er frimodig og åbenhjertig over for ham.

For det sjette ventede Jesus meget af dem, som han overdrog et ansvar.

Lige før sin himmelfart gav Jesus de ellers til opgave: „Gå ud i alverden og forkynd Evangeliet for al skabning.“ (Mark. 16:15)

I Kirken i dag får en leder som regel gennemført det, som han virkelig venter. Det er nødvendigt, at han tænker i høje baner, når han overdrager et ansvar. Han bør forsikre dem, som han giver opgaver, at i Herrens tjeneste har de endnu større magt end ved almindelige ansvarsopgaver. Der kan ikke blive nogen fiasko i Herrens værk. Dette er Hans Kirke — Hans Evangelieplan. Det er Hans børn, vi arbejder med. Han vil ikke tillade, at de mislykkes for os, hvis vi gør vor del. Han vil gøre os større, ja, ud over vore egne talenter og færdigheder, hvis det er nødvendigt. Det ved jeg bestemt. Jeg er sikker på, at mange af jer har erfaret det, ligesom jeg har det. Det er en af de dejligste oplevelser, som kan komme til et menneskeligt væsen.

I den sidste højtidelige samtale med de ellers før sin himmelfart sagde Jesus: „Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende.“ (Ap.Gern. 1:8)

Præsident John Taylor sagde: „Hvis en ting er udført godt, er der ingen som vil spørge om, hvor lang tid det tog, men hvem der gjorde det.“

Der er ingen plads til forloret arbejde i Kirken. En dygtig leder vil vente kvalitet, og han vil lade dem, som han tildeler opgaver, vide, at han forventer kvalitet.

For det syvende syntes Jesus at indbyde til tilbagekobling fra dem, som Han gav opgaver.

Dette vises i Markus's beretning: „Og apostlene samler sig om Jesus, og de fortalte ham om alt, hvad de havde udrettet, og hvad de havde lært folk. Og Han siger til dem: Kom I nu med til et øde sted, så I kan være ene og hvile jer lidt . . .“ (Mark. 6:30–31)

Ikke alene tog Jesus imod tilbagekobling, Han var betænksom. Selv om Han ventede meget, var Han ingen „slavepisker“. Han opfordrede apostlene til, efter en anstrengende tid, at „komme med til et øde sted og hvile jer lidt . . .“

Ingen klog leder tror, at alle gode ideer stammer fra ham selv. Han opfordrer til forslag fra dem, han leder. Han lader dem føle, at de er en vigtig del af den beslutning der tages. Han lader dem føle, at de udfører deres planer, ikke blot hans.

Kirkens Hjemmelærerprogram tilbyder et glimrende system for tilbagekobling. Hjemmelærerne kan opfordre til tilbagekobling fra deres familier. Præstedømmets ledere fra hjemmelærerne, og biskoppen fra Præstedømmets ledere. Stavspræsidenten vil opmuntre til tilbagekobling fra biskopperne. På denne måde vil lederen ikke blot modtage mange nyttige ideer, han vil også holde sin finger på pulsen hos dem, som han leder.

For det ottende lærte Jesus folket, at den som leder bør følge fremgangen hos dem, som har fået ansvaret overdraget og give ros og bebrejdelse i en kærlighedens ånd.

I sin lignelse om talenterne sagde Mesteren: „Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din Herres glæde.“ (Matt. 25:23)

Når ansvaret er blevet givet, glemmer lederen ikke den, der har fået opgaven, og heller ikke hans opgave. Han følger den med interesse, men „kigger ikke over skulderen“. Han giver særlig ros, når det fortjenes. Han giver nyttig opmuntring, når det tiltrænges. Når han føler, at arbejdet ikke bliver gjort, og en forandring er nødvendig, handler han med mod og fasthed, men med venlighed. Når embedstiden er forbi, udtrykker han sin anerkendelse og tak.

Endnu sværere at bære end kritik er det ofte ikke at høre et ord fra vor leder om det arbejde, som vi har fået tildelt. Små kommentarer eller bemærkninger undervejs, som er oprigtige og specielle, er noget, som i høj grad opløfter.

Hvis tiden tillod det, kunne man vende sig til mange eksempler på klog overdragelse af ansvar i Profeten Joseph Smiths og hans efterfølgeres liv. Også hos jer, mine brødre, kloge biskopper, stavspræsidenter, missionspræsidenter, og andre.

Men jeg slutter med at vende tilbage til den altoverskyggende sag om at overdrage ved ånden, for der findes ikke nogen tilfredsstillende erstatning for ånden. Med hensyn til dette kender jeg ikke noget mere indtrængende skriftsted end Herrens inspirerende ord til Profeten Joseph Smith i Liberty Fængslet, berettet i det 121. afsnit af Lære

og Pagter. Ædlet af ånd, altid betimeligt som instruktion og altid med en dyb betydning for Guds Præstedømme:

„Se, mange er kaldede, men få er udvalgt. Og hvorfor er de ikke udvalgt? Fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tracter efter menneskelig ære, så de ikke kan lære denne ene lektie: At Præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grund-sætninger.

At de kan overdrages os, er sandt; men om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor fortængelige ærgerrighed eller over kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæl i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da undrager himlene sig os, Herrens Ånd berøves, og når den er vejet bort, da er den mands Præstedømme og myndighed borte.

Se, førend han ved af det, er han overladt til sig selv, til at stampe imod brodden, forfølge de hellige og stride imod Gud.

Ved sørgelig erfaring har vi lært, at det ligger i næsten alle menneskers natur og tilbøjelighed, så snart de formoder, de har fået en smule myndighed, da straks begynde at udøve uretfærdigt herredømme.

Derfor er mange kaldede, men få udvalgt. Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af Præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomhed, og uskræmt kærlighed;

gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget.

Irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irttesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende; men at han må erfare, din trofasthed er stærkere end dødens bånd.“ (L.&P. 121:34—44)

Må vi altid give agt på dette råd og al anden vejledning i Skriften, mens vi stræber oprigtigt og andægtigt efter at overdrage ansvar på en klog måde, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

○

En kendt redaktør med religion som speciale undersøger hvordan mormonismen holder fast på ungdommen . . . gennem G.U.F.

Medlemmer af Kirken har altid haft interesse i at høre hvilket indtryk G.U.F.-programmet gør på dem, der ikke er medlemmer af Kirken. Louis Cassells, United Press International's senior-redaktør, opholdt sig nogle få dage i Salt Lake City for at være med til junikonferencen og overvære ward-G.U.F.-møderne og programmerne. Følgende er et uddrag af Hr. Cassell's indtryk, som han distribuerede over det meste af verden gennem United Press International.

Uddrag af DESERET NEWS, Lørdag, 6. April 1968

Enhver mormon i alderen 12–15 bliver automatisk indskrevet i G.U.F.-programmet og forbliver på listerne, hvad enten han har deltaget eller ej. I betragtning af medlemsskabets omfang er det bemærkelsesværdigt, at tilstedeværelsen ved hvert møde gennemsnitligt udgør omkring to trediedele af det indskrevne antal medlemmer.

Både inspirationen til og navnet: Gensidig Uddannelses Forening kan føres tilbage til Brigham Young, pioner-lederen, som var præsident for S.D.H. Kirken, da de forfulgte mormoner foretog deres historiske besværlige rejse tværs over den vestlige ørken for at bygge et „Nyt Zion“ ved bredderne af Utah's Store Saltsø.

For knapt et århundrede siden — 99 år for at være helt nøjagtig — nåede Brigham Young til samme slutning, som de sociologi-studerende, der undersøger ungdomskriminaliteten, nutildags forkynder vidt og bredt: Den bedste måde at få de unge til ikke at rode sig ind i noget er at holde dem travlt beskæftiget med sunde aktiviteter.

På hans tilskyndelse blev der oprettet særskilte grupper for mormondrenge og -piger for at opmuntre dem til at „trætte efter alt, hvad der er godt og smukt“.

Folk, der ved, at mormonerne afholder sig fra at drikke og ryge, forventer også, at de misbilliger dans. Men Brigham Young var vokset op i et puritansk, protestantisk hjem, hvor dans, ja selv violinspil, blev fordømt som overfladisk.

„Jeg vil ikke gøre mine børn til genstand for sådan en unaturlig opdragelse“, sagde han. „De skal gå til dans, studere musik, læse gode bøger og beskæftige sig med alt det, der tjener til at forbedre deres sind og får dem til at føle sig frie og uhammede på legeme og sjæl.“

Anden i denne forordning, der var usædvanlig tolerant i midten af det 19. århundrede — afspejles stadig i mormonernes ungdomsprogrammer. Dans — ikke folkedanse og valse, men yndefulde selskabsdanser mellem unge mænd

og piger udgør en stor del af mormonernes selskabsliv. Små børn får gratis danseundervisning ved G.U.F.-møderne. Ældre går til dans, der er støttet enten af deres G.U.F.-grupper eller af deres ward.

Hver fredag eller lørdag aften er der hundrede af kirke-støttede danseaftrin i Salt Lake City og andre mormon-centre i hele verden.

Kirken indskærper visse standarder for sømmelighed. Den udelukker danse som frug og googaloo, der medføre groteske forvridning af kroppen som f.eks. skulder — eller hofterysten eller overdrevne ryk i kroppen. I pauserne er der kunstnerisk optræden for at forhindre, at man „går udenfor“.

Mormonpigerne, som for manges vedkommende er på-faldende yndige — går med nederdele af en længde, der kunne kaldes „moderat mini“. (En mormonfar bekræftede min anelse om, at længden på tøjet er et kompromis, der er indgået efter intensive og undertiden tårefyldte forhandlinger mellem fædre og døtre.)

Ungdomsprogrammet lægger også megen vægt på musik, amatørteater, spejdvæsen og sport.

Kærligheden til musik har også dybe rødder i mormonernes historie. Under deres besværlige rejse igennem ørkenen holdt mormonpionererne humøret oppe ved at synge. Nutildags bliver traditionerne holdt i live ved det verdensberømte Tabernakelkor og ca. 7000 mindre kendte kor, der instrueres af wardkolorere. Man opmuntres også til instrumentalmusik. Hvert ward afholder mindst een gang om året en musikfestival, hvor de unge mennesker får lejlighed til at vise deres talenter med hensyn til sang eller på alle mulige slags instrumenter. Ved den festival, jeg overværede, var hovednummeret et sækkepibeband, der optrådte med skotteskærter.

Noget af det første mormonerne gjorde, efter at de var ankommet til Salt Lake City, var at bygge det største og fineste teater, der findes mellem Chicago og San Francisco. Lige fra begyndelsen i 1862 har dramaet været af stor betydning for mormoner på alle alderstrin, men især for unge mennesker. Mormon-warder og G.U.F. sætter 10.000 teaterstykker op om året. En overraskende stor procentdel er musicals. Skønt de tydeligvis var amatørprodukter, lå de stykker, jeg så, adskillige grader over den standard, man ville forvente af kirke-teater.

Mormonernes kirke var den første, der støttede drengespejder-tropperne i Amerika. De leder stadig langt det største drengespejder-program i verden. I 1928 indså de nødvendigheden af at have et mere avanceret spejderprogram for større drenge og startede det, de kaldte „Vanguard Spejder“ — bevægelsen. Den blev efterlignet af De nationale drengespejder Organisationer fem år senere, der i dag er kendt ud over hele landet som Explorer Spejder-programmet.

Organiseret konkurrence — idræt er måske den største magnet G.U.F. bruger for at tiltrække og fastholde mormondrengene. Hvert ward har sine egne junior- og senior-basketball-, volleyball- og softball-hold.

De spiller mod hinanden efter fastsatte klub-programmer, og vinderne i de forskellige klubber går videre til regionale omkampe og tilsidst til gigantisk nationale turne-

ringer. Basketball-turneringen forårsager hvert forår i Salt Lake City lige så megen spænding, som der ville være i en hvilken som helst by, der var vært for Worlds Series (Den største amerikanske baseball-turnering).

At holde dette udstrakte ungdomsprogram gående kræver en enorm indsats af voksne menneskers tid og lederskab. Når man sammentæller hjemmelærere, søndags-skolelærere, instruktører, danse- og musiklærere, atletik-trænere og forskellige andre, så har det typiske mormon-ward omkring 250 stillinger at besætte med ubetalte funktionærer. Og dette er krævende arbejde. Mange mormoner fortalte mig, at de tilbragte fra 15 til 30 timer om ugen med G.U.F. aktiviteter eller andet Kirkearbejde.

I mange andre kirker ville det være yderst vanskeligt at overtale så mange voksne til at afgive så meget af deres tid. Mormonerne er i stand til at gøre det, fordi, som Præsident Tanner udtrykker det, „vi ikke har nogle tilskuer-medlemmer i S.D.H. Kirken.

Vore medlemmer kniber ikke udenom, kommer ikke med undskyldninger eller prøver at undgå det, når de bliver opfordret til at tage en stilling“, sagde han. „Vi har, lige fra vi var børn, lært, at et kald fra Kirken er et kald fra Gud. Og når Gud kalder dig til en gerning, så siger du bare ja, hvis du tager din tro alvorlig.“

Det er hævet over enhver tvivl, at mormonerne tager deres tro alvorlig. Og det er måske den dybeste hemmelighed ved deres evner til at få de unge til at holde fast ved Kirken.

De ord, der her er skrevet af en fremragende bladmand, bærer vidnesbyrd om G.U.F.s indflydelse, og de må ansøre ethvert medlem af Kirken til at være aktiv engageret i dette inspirerende program . . . om ikke af anden grund, så fordi „G.U.F. virkelig får de unge mennesker til at holde fast ved Kirken.“ ○

(Forts. fra side 353)

datters fremgang og gode resultater, og det samme gjaldt for hans 15 børnebørns vedkommende.

Han elskede alle børn, og han havde en ganske særlig måde at tage dem på. En af de største hyldere, som kunne blive denne store mand til del, vistens ham ved hans begravelse, da 210 Primary-børn fra Weber Heights Stake, alle klædt i hvidt, sad roligt ærbødigt og andægtigt under hele hans begravelseshøjtidelighed, der varede 1½ time, for derefter at rejse sig og synge en af hans yndlings-sange: „Jeg er et barn af Gud.“ Da deres milde stemmer klokkerent lød i Tabernaklet, kunne man ikke lade være med at føle, at her virkelig var et vidnesbyrd om de ord, der af Præsident N. Eldon Tanner udtaltes som hyldest til ældste Critchlow: „Hans liv var hans budskab til verden.“

Index-bureau for Tempel-optegnelser

I de femoghalvfjerds år, der er gået siden Genealogical Society blev organiseret, er der blevet indsamlet store mængder af genealogiske oplysninger fra alle egne af verden. Denne indsamling af optegnelser har resulteret i, at tusinder af mennesker efterforsker deres slægt og finder ud af, hvor de kom fra, og også fremskaffer oplysninger om deres forfædre. På denne måde har vi været i stand til i Genealogical Society's arkiv at anbringe over seks millioner familieskemaer med oplysninger om millioner af mennesker, for hvem der er udført tempelarbejde.

Efterhånden som vi har fået flere templer, er arbejdet med at indsamle genealogiske oplysninger vokset, så der i dag er tusinder og atter tusinder af mennesker, som er optaget af arbejdet med at vende fædrenes hjerter til børnene og børnenes hjerter til deres fædre.

Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige udfører efterforskningsarbejde af andre grunde end andre mennesker i verden. For os er dette arbejde nødvendigt for vor frelse. Det er et evigt princip til besegling af familierne i Det hellige Præstedømmes patriarkalske orden.

Efterhånden som besøget i vore templer er vokset, har resultatet været, at mere arbejde er blevet udført for vore afdøde slægtninge. Og med denne forøgelse (sand mod den opgave de hellige har fået af Herren) opbevarer vi en optegnelse over ordnanserne, således at det vi binder på jorden, kan være bundet i himlen, og det vi løser på jorden kan være løst i himlen. Som Profeten Joseph Smith sagde: „Det kan forekomme nogle at være en meget dristig lære, vi taler om; en magt som optegner eller binder på jorden og binder i himlen. Dog har Herren altid givet denne magt i alle tidsaldre, når Han har stiftet en uddeling og givet Præstedømmet gennem virkelig åbenbaring til en enkelt eller til flere. Hvad disse mænd derfor gjorde med myndighed i Herrens navn, i al oprigtighed og trofasthed, og optegnede på rette måde og sandfærdigt, blev lov på jorden og i himlen og kunne ikke tilintetgøres ifølge den store Jehovas beslutning.“ (L.&P. 128:9)

Alt tempelarbejde bliver derfor trofast optegnet i Herrens templer så man kan være i overensstemmelse med denne åbenbaring. I Genealogical Society har vi også trofast ført optegnelse — ikke himlens officielle optegnelse, men en optegnelse, som skulle hjælpe de hellige til at undgå dobbelt arbejde og vide med vished, hvis arbejde der er blevet udført i Herrens huse. Det er ikke blot på familieskemaerne, som er anbragt i arkiverne, men alle navne på dem, der har fået deres endowment i Herrens templer, er anbragt på små kort, derefter sat i alfabetisk orden og anbragt i det, der kaldes Temple Records Index Bureau (Index-Bureauet for Tempel-optegnelser — TIB) Der findes over 36 millioner kort i dette kartotek. Det er nu blevet et af de mest værdifulde efterforskningsredskaber i Genealogical Society.

For omkring to år siden blev vi klar over, at ethvert medlem af Kirken gerne skulle kunne bruge hjælpemidlerne i dette vigtige kartotek. Der blev udarbejdet et system, hvorefter enhver i hele verden kunne få oplysninger om deres forfædre, som var arkiveret i Index-Bureauet. En formular blev trykt, og på denne måde blev der skabt en ny service for vore indsendere. I løbet af så kort tid som to år er over 500,000 enkelte navne blevet kontrolleret i denne afdeling af en udvalgt gruppe af dygtige unge damer. Vi modtager gennemsnitlig næsten 1000 blanketter daglig med forespørgsel om kontrol i vort kartotek for at se, om der er blevet gjort arbejde for de pågældende navne, og i bekræftende fald anmodning om de oplysninger, der findes på kortet.

Denne service er gratis, og en kopi af det enkelte kort sendes til den, der har bedt om oplysningerne. Hvis det drejer sig om familieskemaer, bliver de også kopieret og sendt sammen med kortet. Hvis antallet af familieskemaer, der sendes, kræver betaling, sendes en opgørelse med. Dette gøres ikke, hvis det blot drejer sig om et par skemaer, men kun hvis antallet overstiger fire.

Missionærrankomster:

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

11. august:
LaMar Allen Mabey fra Riverton, Utah, beskikket til at arbejde i Rødovre.

Preston Pickett fra Redmond, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

Arly Dean Whipple fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Slagelse.

Graig Steven Larson fra Preston, Idaho, beskikket til at arbejde i Hellerup.

Ronald Jay Fryer fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

D. Ann Christensen fra Tremontion, Utah, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Darlene Herbert fra Payson, Utah, beskikket til at arbejde på Missionskontoret.

Janice Rene Work fra Bakersfield, California, beskikket til at arbejde i Aalborg.

18. august
Lynn Kernon Bryner fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Viborg.

John Alfred Larsen fra Payson, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

Karen Marie Rosander fra Payson, Utah, beskikket til at arbejde i Silkeborg.

Den 20. juli er ældste **Claus Zimmermann Pedersen** fra Kokkedal, Nordsjælland Gren, blevet kaldet som missionær og beskikket til at arbejde i Aarhus.

Missionær afløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

3. maj:

Van Johnson fra Rexburg, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

Paul B. Jackson fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

10. maj:

Donald Dunford fra Mesa, Arizona, efter sidst at have arbejdet i Hillerød.

16. maj:

Paul A. Madsen fra Pullman, Washington, efter sidst at have arbejdet i Silkeborg.

23. maj:

Joseph W. Roberts fra Ontario, Oregon, efter sidst at have arbejdet i København.

29. maj:

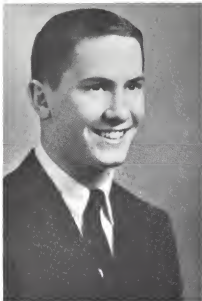
Steven Middlemas fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Fredericia.

22. maj:

Gerald Argetsinger fra Klamath Falls, Oregon, efter sidst at have arbejdet som missionssektretær.

Hilsen fra Amerika

Tidligere missionær i den danske mission, **Douglas R. Harmon**, som nu er grenspræsident i Sidney, Nebraska, sender de kærligste hilsener til alle sine venner i Danmark.

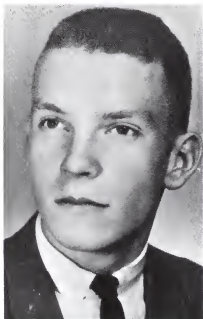
Nye assistenter til missionspræsidenten

Den 16. juli er ældste **Larry R. Jacobs** blevet kaldet som assistent til missionspræsident Don L. Christensen.

Ældste Jacobs er født den 3. marts 1946 som søn af Clarence og Dorothy Jacobs, Provo, Utah, og ankom til Danmark den 27. marts 1967.

Han har arbejdet i Tåstrup, Holte, Brønshøj, på Østerbro og i Fredericia, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

Vi beder Gud velsigne ældste Jacobs i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

Den 18. juli er ældste **Howard Kim Lundeen** blevet kaldet som assistent til missionspræsident Don L. Christensen.

Ældste Lundeen er født den 5. marts 1948 i San Bernardino, California, som søn af Mr. og Mrs. Howard Lundeen.

Han kom til Danmark den 23. maj 1967 og har arbejdet i København, Odense og Kolding, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

Vi beder Gud velsigne ældste Lundeen i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

Ordinationer:

København Nordre Gren:

23. juni:

Jørn Ragn ordineret til præst af broder Willi Bloch Johansen.

Allan Stig Petersen ordineret til lærer af broder Hans Hjort Nielsen.

30. juni:

Helgi Løve Andrew Andersen ordineret til diakon af broder Mogens Wittendorff Andersen.

København Gren:

28. januar:

Johannes Vestbø ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

12. juni:

Peter Jensen Beck ordineret til diakon af broder Henning Aaager.

23. juni:

Anders Peter Jensen ordineret til præst af broder Svend Aage Christensen.

Rønne:

30. juni:

Hans-Jørgen Rønholdt Madsen ordineret til lærer af ældste Gary Raymond Milner.

Karl Rønholdt Madsen ordineret til lærer af ældste Curt D. Christensen.

Ordinationer:

Amager: 4. august:

Leif Angelo Thomsen ordineret til lærer af broder Per Meilsøe.

Finn Dalum Larsen ordineret til lærer af broder Flemming V. Eliassen.

Sønderborg: 30. juni:

Bent Martin Iversen ordineret til diakon af broder Aage Pedersen.

København Gren: 4. august:

Preben Devantier Jensen ordineret til diakon af broder Ole Hansen.

DAB:

Nordsjælland Gren: 27. april:

Bendt Brüning Svendsen, døbt af broder Verner Olsen, håndspåbyggelse ved ældste Jens Hansen.

Esbjerg: 16. juni:

Bent Martin Iversen, døbt af ældste Robert F. Rameson, håndspåbyggelse ved samme.

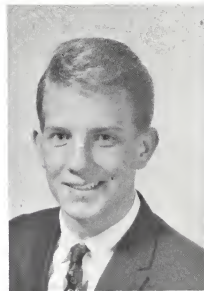
Kristine Frimgård Iversen, døbt af ældste Leo D. Ericksen, håndspåbyggelse ved samme.

26. juli:

Jamie Vedal Lespier, døbt af ældste Jerry Keith Christensen, håndspåbyggelse ved ældste Russell Sørensen.

Janie Lea Lespier, døbt af ældste Jerry Keith Christensen, håndspåbyggelse ved ældste Russell Sørensen.

Daniel Aristedes Herbert, døbt af ældste Russell Sørensen, håndspåbyggelse ved ældste Jerry Keith Christensen.

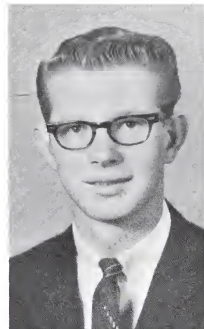
Ny sekretær til missionspræsidenten

Den 16. august er ældste **Alan K. Abel** blevet kaldet som missionspræsident Don L. Christensen privatssekretær.

Ældste Abel er født den 5. marts 1958 i Provo, Utah, som søn af Mr. og Mrs. James G. Abel, nu Tremonton, Utah.

Han kom til Danmark den 4. april 1967 og har arbejdet i Esbjerg, Herning, på Amager og i Aarhus, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

Vi beder Gud velsigne ældste Abel i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

Ny missionssekretær

Den 1. september er ældste **Rodney D. Fønnesbeck** blevet kaldet som missionssekretær.

Ældste Fønnesbeck er født den 13. februar 1948 som søn af J. Myron og Loneta Fønnesbeck, Logan, Utah.

Han kom til Danmark den 23. maj 1967 og har arbejdet i Aarhus, Glostrup og Frederikssund, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

Vi beder Gud velsigne ældste Fønnesbeck i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

Missionær afløsnings:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

2. august:

Paul Terry Gylling fra Long Beach, California, efter sidst at have arbejdet i Randers.

Colon Glen Bywater fra Declo, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

Norman Seibold fra Rupert, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

Dale Clarence Hansen fra Sandy, Utah, efter sidst at have arbejdet i Herning.

Jim LeRoy Telford fra Murray, Utah, efter sidst at have arbejdet i Brønshøj. 8. august:

John W. Love fra Tucson, Arizona, efter sidst at have arbejdet i Sønderborg. 16. august:

Michael Doren Sorensen fra Fallon, Nevada, efter sidst at have arbejdet som missionspræsidentens sekretær.

Richard Smith Beal fra College Park, Maryland, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.

Brian E. Clark fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Silkeborg.

Bill LeRoy Stinger fra Pocatello, Idaho, efter sidst at have arbejdet i København.

J. Calvin Freeman fra Fresno, California, efter sidst at have arbejdet i Odense. 30. august:

Curtis Duncan fra Centerville, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hjørring.

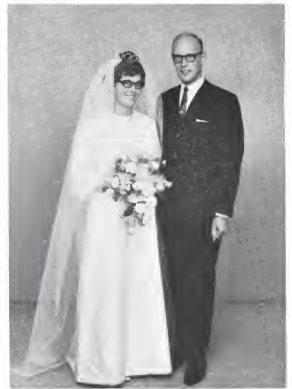
Steven Carl Fales fra Powell, Wyoming, efter sidst at have arbejdet i København.

Dennis Rulon Fairbourn fra Salina, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.

Alan Roger Hall fra El Verano, California, efter sidst at have arbejdet i København.

James Brill Adams fra Grandview, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Viborg.

Michael John Horspool fra Hacienda Heights, California, efter sidst at have arbejdet i Slagelse.

Bryllup i Horsens

Fredag den 5. juli viedes på rådhuset i Horsens broder **Henning Jensen** og søster **Grete Elisabet Sorensen**, og mandag den 8. juli blev det unge par viet for tid og evighed i Templet i Schweiz. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Velsignelser:

København Nordre Gren:

5. november 1967:

Paul Jørgen og Birthe Stenholm Koch Paulsens sønner, **Michael Stenholm Paulsen** og **Claus Holm Paulsen**, velsignet af henholdsvis ældste Steven Middlemas og broder Hans Billeskov Jansen.

30. juni:

Flemming Halls og Ellen Ganneskov Halls datter, **Thea Hall**, velsignet af sin fader.

Silkeborg:

1. januar:

Henrik Detlev Gottschalch og Bente Yvonne Nielsens datter, **Laila Gottschalch Nielsen**, velsignet af ældste Richard Beal.

Centrum Sjælland:

23. juni:

Willy Madsens og Kirsten Veje Andreasen Madsens søn, **Richard Veje Madsen**, velsignet af broder Ib Ishøj Hansen.

Odense:

30. juni:

Ole Køster og Mette Ellen Andersen Køsters søn, **Peter David Køster**, velsignet af sin fader.

København Nordre Gren: 14. juli:

Joyce Marion Windfeld Schmidts søn, **Christian Ove Windfeld Schmidt**, velsignet af broder Jørgen Frederik Windfeld Schmidt.

København Gren: 4. august:

Sven-Erik Irvolds og Lene Jenrich Høvsgaard Irvolds datter, **Lenette Irvold**, velsignet af sin fader.

Hans Sølvar Bruns og Karen Marie Nordby Bruns Bruns datter, **Mie Brun**, velsignet af sin fader.

Esbjerg: 4. august:

Bent Madsen Grams og Kirsten Jessen Grams Søn, **Jørgen Viggo Gram**, velsignet af sin fader.

Carl Johan Grabes og Kirsten Juul Grabes datter, **Inge-Lise Grabe**, velsignet af sin fader.

Slagelse: 4. august:

John Erik Christensens og Anne-Mette Blom Christensens søn, **Daniel Blom Christensen**, velsignet af broder Hans Georg Aspe.

Silkeborg: 4. august:

Knud Andersens og Anna-Lene Hansen Andersens søn, **Per Leth Andersen**, velsignet af ældste Richard S. Beal.

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende:

Martha Konnerup, København Nordre Gren, 80 år den 1. december.

Ester Margrethe Hansen, Odense, 60 år den 18. december.

Kaj Vilhelm Østerberg, Slagelse, 60 år den 27. december.

Laura Alfrida Johansen, Slagelse, 80 år den 30. december.

Bryllupper i Odense

Den 29. juni viedes i Odense broder **Palle Sorensen** og **Bente Pedersen**.

Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Den 3. august viedes i Odense broder **Niels-Ove Sogaard Andersen** og søster **Bente Lykke Hansen**.

Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Amerika

Tidligere missionær i den danske mission, **Robert F. Memmott**, viedes den 30. august i Manti Templet til Kathleen Johnson.

Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Dødsfald:

Randers:

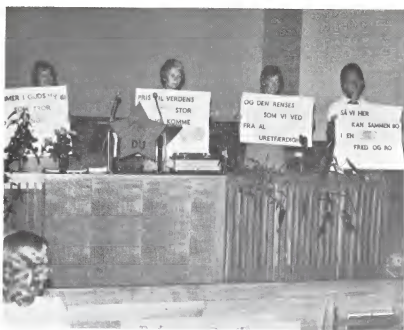
Den 16. juni døde broder **Alex Frands Marius Nielsen**, knap 82 år gammel. Æret være broder Nielsens minde!

Dødsfald i Esbjerg:

Den 28. juni døde søster **Dagney Jørgensen Larsen**, 64 år gammel. Æret være søster Larsens minde!

Nyt fra Amerika

Fra Amerika har vi fået meddelelse om, at søster **Alice Dodd**, datter af broder og søster **Edgar Dodd**, tidligere Danmark, nu Payson, Utah, er blevet valgt som „Junior“ for marts måned ved Brigham Young University, d. v. s. at hun blev månedens student blandt 20.000 studenter! Vi ønsker søster Dodd og hendes forældre til lykke med den store udmærkelse!

PRIMARY

Den 10. august blev der i København afholdt et Primary-Seminar, hvis hovedtema var „Undervisning i sang“.

Seminaret blev afsluttet med en middag, hvor brødrene serverede.

Den 19. august blev der holdt en „Stifinderfest“ i København Nordre Gren. Billederne giver et lille indtryk af disse to vellykkede arrangementer i Primary.

Fra Missionens

Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

Kort efter vor Herres og Frelsers opstandelse opdagede Han, at nephiterne indlod sig i alvorlige ordstridigheder om forskellige lærdomme. Først og fremmest blev læren om dåben anfægtet af de ikke-trøende.

Da den opstandne Frelser personligt viste sig for dem, lærte Han dem den rette dåbsmåde: „Med fuldmagt fra Jesus Kristus,“ sagde Han, „døber jeg dig i Faderens, Sønnens og den Helligånds navn. Amen. Gg så skal I nedsænke dem i vandet og igen komme op af vandet.“ (3 Nephi 11:25-26)

Hvor vidunderligt er det ikke at have vished om, at Frelseren efter sin opstandelse viste sig for nephiterne og personligt lærte dem de enkle sandheder i Evangeliets plan. Han lærte de medlemmer, som var blevet trættekære i hjertet, denne smukke lære: „Thi sandelig, sandelig siger jeg jer, at den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed, som opægger menneskenes hjerter til at trættes i vrede med hinanden. Se, det er ikke min lære at opægge menneskenes hjerter til vrede mod hinanden, men det er min lære, at sådanne ting må afskaffes.“ (3 Nephi 11:29-30)

Da den opstandne Herre besøgte nephiterne, blev mange store principper, som der havde været strid om på grund af indre stolthed og egoisme, rettet.

En af de første ting, som Jesus gjorde, og som var absolut nødvendig, var at fuldkommengøre Kirkens organisation. Han kaldte tolv trofaste brødre og beskikkede dem som særlige vidner; medens han personligt instruerede dem, „rørte Han ved disciplene, som Han havde udvalgt, med hånden, en ad gangen, indtil Han havde rørt ved dem alle, og Han talte til dem, medens Han rørte ved dem.“ (3 Nephi 18:36) Mængden kunne ikke høre Hans ord, „men disciplene bar vidnesbyrd om, at Han gav dem fuldmagt til at meddele den Helligånd.“ (3 Nephi 18:37)

Det spørgsmål kan opstå: Ved hvilken myndighed handlede nephiterne i de foregående 634 år? Vi læser i 2 Nephi 5:26, at Nephi indviende Jakob og Joseph til præster og lærere over mit folks land. I størsteparten af Mormons Bog kan man finde sådanne henvisninger, og for os, som er velsignet med Præstedømmet, gengivet i dets fylde, kunne man let blive vildledt til at tro, at nephiterne handlede gennem Det aronske Præstedømmes myndighed. Dette er imidlertid fejlagtigt, for der fandtes ingen leviter blandt nephiterne. Denne kendsgerning blev opdaget af Lehi, da han læste messingpladerne.

Fra den periode, 600 år før Kristus, da Lehi forlod Jerusalem, og til Frelserens tilsynkomst i år 34 e. Kr., virkede nephiterne ved hjælp af Det melkisedekske Præstedømme. Denne viden bliver vi endnu mere sikre på, når vi læser 2 Nephi 6:2: „Se, mine elskede brødre, jeg, Jakob, som er kaldet af Gud og ordineret efter Hans hellige orden og blevet indviet af min broder Nephi, som I betragter som konge eller beskytter, og som I stoler på vil beskytte jer, se, I ved, at jeg har talt mangfoldige ting til jer.“

Atter og atter læser vi i Mormons Bog om, at nephiterne handlede i kraft af Det højere Præstedømme efter den hellige orden. Mormon fremsatte en tydelig udtalelse: „Og nu gik Almas sønner ud blandt folket for at forkynde ordet for dem. Og Alma selv kunne heller ikke holde sig i ro; derfor gik han også ud. Men nu skal vi ikke sige mere angående deres forkyndelse med undtagelse af, at de prædikede ordet og sand-

heden ifølge åbenbarelsens og profetiens ånd; og de prædikede efter Guds hellige orden, hvorigennem de var kaldet.“ (Alma 43:1-2)

Af disse og utallige andre skriftsteder lærer vi, at det var Det melkisedekske Præstedømme, som nephiterne administrerede efter indtil år 34. I det samme tidsrum overholdt de Moseloven, ofrede og udførte de pligter, som i Israel var blevet pålagt præsterne og leviterne. Da Frelseren kom, fuldbyrdede Han den kødelige lov og afskaffede dyreoefringerne. „Og da Jesus havde sagt disse ord, mærkede Han, at der var nogle imellem dem, som undrede sig og ønskede at vide, hvad Han ville med Moseloven; thi de forstod ikke de ord, at det gamle var afskaffet, og at alt var blevet nyt. Og Han sagde til dem: Vær ikke forundret over, at jeg sagde til jer, at det gamle var afskaffet, og at alt var blevet nyt. Se, jeg siger, at loven, som blev givet ved Moses, er fuldkommet. Se, jeg er den, som gav loven, og jeg er den, som gjorde pagt med mit folk Israel; derfor er loven fuldkommet i mig, thi jeg er kommet for at fuldkomme loven; derfor er den afsluttet. Se, jeg tilintetgør ikke profeterne, thi så mange, som ikke er blevet opfyldt i mig, sandelig siger jeg jer, de skal alle blive opfyldt. Og fordi jeg sagde til jer, at det gamle er afskaffet, tilintetgør jeg ikke det, der er blevet talt angående tilkommende ting. Thi se, den pagt, jeg har gjort med mit folk, er ikke blevet helt opfyldt; men loven, som blev givet ved Moses, er fuldbyrdet i mig.“ (3 Nephi 15:2-8)

Da Frelseren viste sig for nephiterne efter sin opstandelse, oprettede Han Kirken i dens fylde i dem. Han gav dem hele Præstedømmets myndighed, således som vi udøver den idag. Det er kun naturligt, at Det aronske Præstedømme blev givet til dem, således som vi har det idag. Dette Præstedømme forblev hos dem, indtil det ophørte som et resultat af deres ondskab.

Vi er et meget velsignet folk, fordi vi virkelig har åbenbaring i vore dage til at støtte os, akkurat som nephiterne modtog den, når de levede retskaffent.

Danske Bibler.

Distributions Centret er begyndt at handle med danske bibler. Listen omfatter ikke mindre end 12 numre, strækkende sig lige fra billiggudgaven af Det nye Testamente til grammofonpladen med Poul Reumert, der læser udvalgte stykker. Grenspræsidenten har et eksemplar af listen.

En Advarsels Røst.

Denne bog har været udsolgt i længere tid. Nu har Distributions Centret trykt et nyt oplag. Pris kr. 7.50.

Genealogisk Instruktionsbog

Til brug for søskende, der udfører genealogisk efterforskningsarbejde, anbefales den svenske **Genealogisk Instruktions-Handbok**, som giver alle oplysninger om reglerne for udfydelse af skemaer etc. Prisen er kr. 9.05 incl. moms, og bogen fås på Distributions Centret. Vi gør opmærksom på, at bogen endnu ikke findes på dansk.

Richard L. Evans

Det talte ord

Hvem er mennesket, at han skulle glemme?

Uden hensyn til, hvor hurtigt og hvor langt vi kan have bevæget os, hvor meget vi end har udført, eller gennemført, så er der evig og altid ubesvarede spørgsmål i søgen efter formål, efter mening, efter tryghed. Og evig og altid er der behov for de enkle men væsentlige ting: lykke, sundhed, en familie at elske; pligt, velanstændighed; tjeneste, retskaffenhed. Og føj så til alle disse begrebet ydmyghed – ydmyghed, der kommer af at vide, hvor lidt vi ved om alt det, der er at vide. Vi opdager lidt, vi har kontrol over visse ting, sommetider, i nogen grad. Men naturen, vejret, årstiderne; tiden, tidevandet; alderen, sygdom, liv og død fører os, hvorhen de vil, med alle vore små ord og vor lille visdom, med de små roller, vi spiller, og med vor aldrig standsende søgen – til sandheden og til de endelige svar. Hvem ved, hvorledes to celler forenes og deles, nogle for at blive til et øje, nogle en tand og andre til hår på hovedet? Hvem kan skabe et frø, der kan vokse, eller et græsstrå, en orm eller én eneste levende celle? Hvem kan besvare de spørgsmål, Gud stillede Job for så mange hundrede år siden: „Hvor var du, da jeg grundede jorden? Da . . . Alle Guds sønner råbte af glæde? (King James' Version) . . . sig frem, om du ved det . . . Hvor er vejen did, hvor lyset deler sig . . .? Hvem åbnede regnen en rende . . .? Kender du himmelens love? . . . Giver du hesten styrke? . . . Skyldes det indsigt hos dig, at falcken svinger sig op . . .? Hvem lagde visdom i hjertets inderste (gl. dansk overs.)?” (Job 38, 39) Hvem gav legemet magt til at helbrede sig selv? Hvem gav dyrene instinkt?

Hvad skulle vi gøre, hvis foråret ikke kom, hvis kornet ikke spirede frem, hvis vi ingen høst fik? Menneskene har udført meget, lært meget, opdaget meget, men ikke nok til at retfærdiggøre indbildskhed. Og trods al spidsfindighed og selvtilstrækkelighed er vi stadig børn for en evig Fader – med al vort behov for lykke, sundhed, ydmyghed, en familie at elske, pligt, velanstændighed, tjeneste og retskaffenhed. Og til det klassiske spørgsmål: „Hvad er et menneske, at du kommer ham i hu?” (Salme 8:4) følger vi endnu et: „Hvem er mennesket, at han skulle glemme?” ○

© 1994